Ἀριθμὸς 51 | ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ | Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Ὀκτωβρίου 1899

Ἀπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν ἔκθεσιν τοῦ Ὁμίλου των Φιλοτέχνων. — Σχεδιαφράφημα ἐκ τοῦ φυσικοῦ ὑπὸ Δ. Γαλάνη.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΑ

Τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος φαίνεται ὅτι εἶνε πεπρωμένον νὰ περάσῃ μὲ φεβερὰς συγκινήσεις δι' ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα. Ἀκόμη δὲν συνήλθομον καλὰ καλὰ ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ κομήτου, ὅστις κατὰ τὴν πρόρρησιν τοῦ Φὰ μπ ἔμελλε νὰ καταστρέψῃ τὴν γῆν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, καὶ ἰδοὺ ἀμέσως ἤρχισε προκύπτον καὶ πάλιν ἀπειλητικῶς ἐξ Ἀλεξανδρείας τὸ φάσμα τῆς πανώλους.

Ἡ χώρα τῶν Φαραὼ εἶνε φαίνεται προωρισμένη νὰ ὑποστρέψῃ πάντοτε μίαν ἀπὸ τας δέκα πληγὰς τὰς ὁποίας πρὸς τιμωρίαν τῶν κατοίκων της ἔστειλεν ἄλλοτε ὁ Ὕψιστος καὶ ν' ἀπειλῇ δι' αὐτῆς τὴν ἀνθρωπότητα ὁλόκληρον.

* * *

Δι' ἡμᾶς μάλιστα τοὺς Ἀθηναίους ἡ ἀπειλὴ ἔχει ἰδιάζουσαν σημασίαν, διότι ἀμέσως οἱ Ἀσκληπιάδαι μας θ' ἀνασκουμβωθῶν διὰ νὰ μᾶς ἀραδιάσουν εἰς πολύστηλα ἄρθρα τὴν ἱστορίαν τῆς νόσου ἀπὸ τῆς κοσμογονίας καὶ ἐντεῦθεν, χωρὶς νὰ πολυσκοτίζωνται μὲ τόσα ἄλλα πεζὰ πράγματα ἀπασχολοῦντα τοὺς Εὐρωπαίους συναδέλφους των, ὁποῖα εἶνε λ. χ. τὰ προληπτικὰ τῆς νόσου μέτρα ἢ ἡ εὕρεσις φαρμάκων πρὸς θεραπείαν αὐτῆς.

Οἱ ἰδικοί μας εἶνε δυνατοὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς νόσου τὴν ὁποίαν ἠμποροῦν νὰ σᾶς εἰποῦν μεθ' ὅσης ἀκριβείας καὶ τὸ ἐγκυκλοπαιδικὸν λεξικὸν τοῦ Λαρούς.

* * *

Εὐτυχῶς εἰς τὸν τόπον μας πᾶσαν τυχὸν ἔλλειψιν τῶν ἰατρῶν μας ἀνεπληρώνουν λίαν ἐπιτυχῶς οἱ δημοδιδάσκαλοι, οἱ φαρμακοποιοὶ καὶ ἄλλοι ἐμπειρικοί. Οὕτως ὁ κ. Βαρλὰς μὲ τὴν βοολίνην του κάμνει θαύματα κατὰ τῆς φθίσεως. Ἀποδεῖξις μάλιστα τῆς ἀποτελεσματικότητος τοῦ φαρμάκου του εἶνε ὅτι τὸ βαλάντιον τοῦ κ. δημοδιδασκάλου, τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ, ὡς μ' ἐβεβαίωσαν, εὑρίσκετο εἰς τὸ τελευταῖον στάδιον τῆς φθίσεως, ἀνέρρωσεν ἤδη ἐντελῶς καὶ ἀπειλεῖ νὰ πάθῃ πληθώραν ὑγείας.

Εἰς τὴν περιφανῆ αὐτὴν ἀνακάλυψιν προσθέσατε τὴν Μοσχοβιτίνην, τὴν Αναγνωστοπουλίνην, τὴν Βαλταλοπουλίνην, τὴν ἀντιφαλακρίνην καὶ δὲν ἐνθυμοῦμαι ποίαν ἄλλην ἰνην καὶ εἰπέτε μου ἔπειτα ἂν ὁ θεὸς δὲν ἐβάλθηκε μὲ τὰ σωστά του πλέον νὰ δοξάσῃ ὅλα τὰ τέκνα τῆς κλασικῆς μας χώρας.

* * *

Διὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ σειρὰ τῶν περιφανῶν αὐτῶν ἀνακαλύψεων δὲν μένουν πλέον παρὰ δύο μόνον νόσοι: ἡ εὐλογία καὶ ἡ ἱμφλουένζα. Ἡ πρώτη ἀπὸ πολλοὺ δὲν παύει νὰ μᾶς ἐνθυμῆται διὰ σποραδικῶν κρουσμάτων. Ἡ δευτέρα τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἔκαμε τὴν συνήθη ἐρφάνισίν της μὲ ρῖνας ἐρυθρὰς ὡς παπαρούνας καὶ συναυλίας βηχός.

Ἦτο καιρὸς ἐπὶ τέλους νὰ ἐνθυμηθῇ τοὺς ἰατροὺς καὶ τοὺς ἐργολάβους κηδειῶν.

* * *

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι μάλιστα ἔγειναν ἀμερικανικώτατοι εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐκεῖ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου πελώριος πίναξ εἶναι στιμένος μὲ φεκλάμαν ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, περιέχουσαν πᾶσαν λεπτομέρειαν μὲ κυριολεξίαν ἡ ὁποία ἠμπορεῖ νὰ σᾶς ὀρθώσῃ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἐκ φρίκης.

Ὁμολογῶ ὅτι ἡ ἰδέα τοῦ ἐργολάβου εἶναι πολὺ ὡραία, διότι τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶναι ἀπὸ τὰ πολυδιαβατώτερα τῶν Ἀθηνῶν. Ἀλλὰ φρονῶ ὅτι πάντως ὡραιότερα θὰ ἦτον ἡ ἰδέα ἐκείνου ὅστις θ' ἀνελάμβανε νὰ σπάσῃ εἰς τὸ κεφάλι τοῦ κ. ἐργολάβου τὸν ἀπαίσιον ἐκεῖνον πίνακα.

* * *

Κατὰ περίεργον δὲ σύμπτωσιν ὁ πίναξ αὐτὸς ἀποτελεῖ ἀκριβῶς τὸ pendant τοῦ ἐπὶ τῆς αὐτῆς πλατείας Σταθμοῦ τῶν πρώτων βοηθῶν.

Καὶ ὑπιθέτω ὅτι ἡ ἐμπνευσις τοῦ ρήκτου ἐργολάβου δὲν εἶναι ἀσχετος πρὸς τὰς ἀναγραφείσας τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας φήμας, καθ' ἃς οἱ εἰς τὸν Σταθμὸν αὐτὸν κομιζόμενοι διὰ πρόχειρον περίθαλψιν κρεουργοῦνται ἀνιλέως ὑπὸ νεαροῦ Ἀσκληπιάδου ἀσκουμένου μετὰ πάσης ἐπιμελείας νὰ ἐκμάθῃ τὴν χειρουργικήν.

Ὡς γνωστὸν τὸ Συνέδριον τῆς Χάγης ἀπηγόρευσε κατὰ τοὺς πολέμους τὴν χρῆσιν τῶν σφαιρῶν ντούμ-ντούμ, αἵτινες κουρεύουσι φρικωδῶς τοὺς πληττομένους. Ἀναμφιβόλως ὅμως τὰ μέλη τοῦ συνεδρίου δὲν ἐγνώριζον ὅτι παρ' ἡμῖν ὑπάρχει τὸ νέον αὐτὸ εἶδος τῶν Σταθμῶν ντούμ-ντούμ, ἄλλως θὰ τοὺς κατήργει. Διότι δὲ ὑπάρχει λόγος νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἠθέλησαν νὰ φανοῦν φιλάνθρωποι πρὸς μόνους τοὺς Μπόερς.

* * *

Καὶ τέλος πάντων Μπόερς, Μπούρς ἢ Μπεῦαρς;

Τὸ ζήτημα δὲν ἐλύθη ἔτι ὑπὸ τῶν ἀγγλοσαθῶν, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ οἱ Μπόερ ἔμειναν Μπόερς ὡς ἐν ἀρχῇ ἐγράφησαν. Ἀπαράλλακτα ὅπως ὁ Ἐφφὲλ ἔμεινεν Ἄιφελ εἰς τὰ στόματα ὅλων, ὁ Δρεφοὺς Δραϋφοὺς καὶ ὁ Ρουβὶνὶ Ρουβίνι μὲ ὅλας τὰς κατόπιν γενομένας διορθώσεις τῶν ἐφημερίδων.

Scripta volant, verba manent.

Κ.

Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΤΩΝ ΦΙΛΟΤΕΧΝΩΝ

Μετὰ χαρᾶς βλέπομεν ὅτι ἤρχισε κάπως νὰ ἀναζωογονῆται ἡ καλλιτεχνικὴ κίνησις ἐν Ἑλλάδι· οὕτω ἔχομεν δύο ἐκθέσεις (Salons), μίαν τοῦ Ζαππείου καὶ ἑτέραν τοῦ «Ὁμίλου τῶν Φιλοτέχνων» ἤτις ἀπὸ τῆς περασμένης Κυριακῆς ἤνοιξε τὰς πύλας της εἰς τὸ κοινόν.

Μόνον ἔτσι ἠμπορεῖ κάπως νὰ ἀναπτυχθῇ ἡ ἀπό τινος χρόνου σχεδὸν νεκρὰ καλλιτεχνικὴ κίνησις τῆς Ἑλλάδος ἡ ὁποία δυστυχῶς μόνον εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ εἰς τὰς βιτρίνας τῶν διαφόρων καταστημάτων ἐρωτοζωοῦσε.

Ἡ ἐκ τῶν ἐκθέσιων ὠφέλεια εἶνε διπλῆ· ἀφ' ἑνὸς μὲν ὑποθάλπει καὶ ὑποδυλίζει τὴν ἀμιλλαν εἰς τὸν κόσμον τῶν καλλιτεχνῶν ἡ ὁποία εἶνε τὸ τελεσφορώτερον μέσον πρὸς παραγωγὴν ἔργων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀναπτύσσει τὴν καλαισθησίαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον πρὸς τὴν καλλιτεχνίαν τοῦ λαοῦ.

Ὁ κ. Γαλάνης εἰς τὸ ἀτελιέ του.

Δυστυχῶς, ἡ καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις τοῦ «Ὁμίλου τῶν Φιλοτέχνων» δὲν μᾶς παρουσιάζει καὶ μεγάλα πράγματα.

Ἐξ ὅλης αὐτῆς τῆς σωρείας τῶν ἔργων ἐλάχιστα δύνανται ν' ἀπασχολήσουν τὸν θεατήν. Καὶ ἂς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὸν μέγαν ἐκ Μονάχου καλλιτέχνην Ἰακωβίδην.

Ὁ Ἰακωβίδης ἀντιπροσωπεύεται εἰς αὐτὴν δι' ἑνὸς παστὲλ ἐπιγραφομένου ἡ «Ἐριεττα» ὁ μέγας καλλιτέχνης καὶ εἰς τὸ νέον του ἔργον ἐπιβάλλεται διὰ τοῦ μελετημένου καὶ δυνατοῦ σχεδίου του τὸ ὁποῖον διακρίνει ὅλα τὰ ἔργα του.

Τί δύναμις καὶ ἁρμονία χρώματος ὑπάρχει εἰς τὴν τόσον χαριέντως κεκλιμένην κεφαλὴν τῆς Ἐριέττας· ὁποία μυστηριώδης ρέμβη πλανᾶται εἰς τοὺς θαυμασίους αὐτοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἐριέττας· οἷα ἀμφιβαίρα περιβάλλει τὴν ὡραίαν ἐκείνην κεφαλήν της· τί τελειότης χρώματος καὶ πλάσεως εἶνε ὁ φωτιζόμενος λαιμὸς τῆς Ἐριέττας. Αὐτὰ εἶνε ἔργα πρὸ τῶν ὁποίων πρέπει οἱ θεαταὶ νὰ ἵστανται ὥρας καὶ νὰ θαυμάζουν, νὰ βλέπουν καὶ νὰ εἰσδύουν εἰς τὰ ἀδυτήρια τῆς τέχνης τὰ ὁποῖα ὅλα περικλείει τὸ μικρὸ αὐτὸ παστὲλ τοῦ Ἰακωβίδου, αὐτὰ εἶνε ἔργα δυνάμενα νὰ μορφώσουν κοινὸν τὸ ὁποῖον ἀμοιρεῖ καλαισθησίας αὐτὰ εἶνε ἔργα πρὸ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ ἀποκαλύπτεται κάθε καλλιτέχνης.

Ὁ Ἔρως θραύων τὸ τόξον του.—Ἔργον τοῦ κ. Βρούτου

Ἂς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὸν θαυμάσιον Ματθιόπουλον ὁ ὁποῖος μᾶς ἐκθέτει τὴν Ὀδαλίσκην, μικρὸν παστὲλ τὸ ὁποῖον παριστάνει ἠδυπαθέστατα γυμνὴν ὀδαλίσκην ἐξηπλωμένην ἐπὶ ὀθανίου καὶ ἀναπαυομένην. Τὰ παστὲλ τοῦ Ματθιοπούλου ἔχουν τόσην χάριν ὅσην δύναμιν ἔχουν αἱ εἰκόνες τοῦ Γερανιώτου. Εἰς τὴν ὀδαλίσκην του ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης ἀναδεικνύεται πολὺ δυνατὸς ζωγράφος, ἰδίως τὸ στῆθος τῆς ἐξηπλωμένης γυμνῆς εἶνε κάτι τι θαυμάσιον ὑπὸ ἔποψιν σχεδίου καὶ χρώματος· ἐκεῖ ἡ ἡ τόσον ἁπαλὰ ἀναπαυομένη κεφαλὴ τῆς Ὀδαλίσκης εἶνε ἐξόχου ἐκτελέσεως κομμάτι, ἡ τοναλιτὲ δὲ τοῦ ὅλου ἔργου ἐξόχως ἀρμονική. Ἂς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὰ τέσσαρα panneaux decoratifs τοῦ νεαρωτάτου συνεργάτου μας Γαλάνη.

Ἀτυχῶς δὲν δυνάμεθα νὰ παραθέσωμεν εἰκόνας αὐτῶν ἐνταῦθα. Ἡ δύναμίς των ἔγκειται εἰς τὸν χρωματισμὸν μὴ δυνάμενον ν' ἀποδοθῇ διὰ τῆς φωτοζινκοτυπίας. Ἀρκούμεθα λοιπὸν παραθέτοντες ἀνωτέρω τὴν εἰκόνα τοῦ καλλιτέχνου ἐργαζομένου εἰς τὸ ἀτελιέ του.

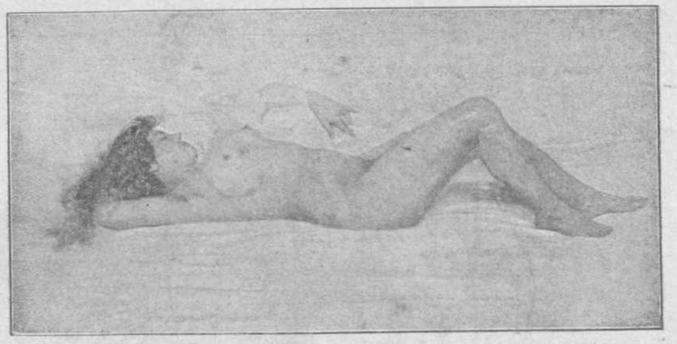

Ὀδαλίσκη. — Εἰκὼν τοῦ κ. Ματθιοπούλου.

Ὁ Γαλάνης συνεδύασε ποίησιν καὶ καλλιτεχνίαν πρὸς παραγωγὴν τῶν τεσσάρων του ἔργων τὰ ὁποῖα συμβολίζουν τὰς τέσσαρας ἐποχὰς τοῦ ἔτους. Δύο δένδρα ὑψηλὰ καὶ ξηρὰ τῶν ὁποίων αἱ σιλουέτες διαγράφονται θαυμασίως ἐπὶ τοῦ τεφροῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ ἐκ τῆς χιόνος λευκοῦ ἐδάφους εἶνε ἡ ἐμπνευσις τοῦ καλλιτέχνου πρὸς παράστασιν τοῦ χειμῶνος, ὅστις ὄντως εἶνε ἐκφραστικώτατος. Τὸ ψῦχος πλανᾶται ἐπὶ ὅλων τῶν γραμμῶν τῆς εἰκόνος.

Ἡ ἀνοιξις παρίσταται διὰ μιᾶς πεδιάδος κεχρωματισμένης δι' ὅλων τῶν ἀποχρώσεων τοῦ πρασίνου καὶ ἐρυθροῦ. Εἰς τὸ θέοος συμβολιζόμενον διὰ μιᾶς ἐκ τῶν μεγαλοπρεπῶν δύσεών του κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ τὴν ἀντίθεσιν τῶν χρωμάτων. Τὸ φθινοπωρον παρίσταται διὰ δένδρου φυλλορροοῦντος τοῦ ὁποίου ἡ σκιαγραφία διαγράφεται θαυμασίως ἐπὶ οὐρανοῦ χρυσοῦ ἐκ τῆς δύσεως τοῦ Ἡλίου καὶ χρυσίζοντος ἐπιφάνειαν ποταμοῦ ἐντὸς τῆς ὁποίας ἀντικατοπτρίζονται μία λεύκη καὶ μία ὑψηλοτάτη κυπάρισσος.

Ἔπειτα ἔρχονται αἱ θαυμάσιαι τοπιογραφίαι τῆς δεσποινίδος Λασκαρίδου ἡ ὁποία ἐπιβάλλεται εἰς ὅλα της τὰ ἔργα διὰ τῆς μελετημένης καὶ πρωτοτύπου ἐργασίας της. Μετὰ αὐτὰ ἔρχονται δύο τοπιογραφίαι τοῦ Λεμπέση, ἐξοχοι διὰ τὴν ἁρμονίαν τῶν χρωμάτων, αἱ τοπιογραφίαι τοῦ κ. Φωκᾶ, ἡ «Νηρηὶς» τῆς δεσποινίδος Φλωρᾶ, αἱ θαλασσογραφίαι τοῦ Βολονάκη τὰ φρούρια τοῦ Γεραλῆ, μία εἰκὼν τῆς δεσποινίδος Βοζίκη, panneaux τοῦ κ. Φρυδᾶ, μερικὰ ἄνθη τῆς δεσποινίδος Ἀργυροπούλου, μία νεκρὰ τοῦ κ. Ὀθωναίου, καὶ μερικαὶ θαλασσογραφίαι τοῦ κ. Πορσαλέντη.

Τὰ ἄλλα εἶνε ἐντελῶς ἀνάξια λόγου. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ὀλίγα τῆς γλυπτικῆς ἔργα, ἀρκούμεθα νὰ ἐξάρωμεν ἐνταῦθα τὸν θαυμάσιον Ἔρωτα τοῦ κ. Βρούτου θραύοντα τὸ τόξον του τοῦ ὁποίου εἰκόνα παραθέτομεν ἀνωτέρω.

Καλλιτέχνης

ΠΑΛΗΚΑΡΙΑΤΙΚΑ

(Ὑπὸ ΕΜΜ. ΒΕΚΙΑΡΕΛΗ)

— «Ἠσαΐα, χόρευε, ἡ Παρθένος ἔτεκεν υἱὸν τὸν Ἐμμανουήλ», μὲ ἔρριγον φωνὴν ἐψάλλεν ὁ πελώριος παππάδαρος, κρατῶν τῇ χειρὶ καὶ σύρων ὀπισθέν του τὸν γαμβρὸν τὸν Ἀλέξην, ἀπὸ τὸ Μπουνάρμπασι, ὅστις πάλιν ἔσυρε τῇς χειρὸς τὴν νύμφην τὴν Ἐλένγκω, ἀπὸ τὸ Νύμφιο. Ἐν τῷ μέσῳ ἀμφοτέρων ὀπισθεν ὁ κουμπάρος ὁ Χατζῆ Νικολῆς ὁ γούναρης, ὁ γλεντζῆς, ἐκράτει τὰ δύω στέφανα ἀπὸ ἀμπελόθερμας, καὶ ὄχι ἀπὸ τέλι, μὲ ψεύτικα ἄνθη, καὶ τὰ ἐπίεζεν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των νὰ μὴ πέσουν, περιεχόμενος καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ παππᾶ, τῶν νυμφίων καὶ τῶν παρανύμφων, ἑνὸς ἀγοριοῦ μὲ ντουμάνια καὶ ἑνὸς κοριτσιοῦ, μὲ τὰ μαλλάκια πλεγμένα εἰς μικρὸς θυσσάνους, κρατούντων τὰς δύω λαμπάδας ἀναμμένας.

Ὁ παππᾶς ἐξηκολούθει τὸν περὶ τὴν τράπεζαν ποῦ ἦτο ὁ δίσκος μὲ τὰ ἄσπρα κομφέτα καὶ τὸ ποτῆρι μὲ τὸ κρασὶ γύρον του, ὡς λεβέντης χορευτὴς σύρων τὸν χορόν, ἐν ᾧ βροχὴ ὀκρύων χαρᾶς ἔτρεχον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν γονέων καὶ ἀδελφῶν τῆς νύμφης καὶ τοῦ γαμβροῦ, καὶ ἄλλη βροχὴ ἀπὸ φασόλια, κομφέττα χρωματιστά, στραγάλια, ρίζι καὶ ὅλα τὰ ὄσπρια, δι' ὧν οἱ κεκλημένοι ἦσαν ἐρωδιασμένοι καὶ ἔρραινον διὰ τὸ ἀγοῦρι τοὺς νυμφίους, καὶ ἔτυπτον τὰς κεφαλὰς των μὲ κίνδυνον νὰ τοὺς τυρλώσουν.

Τὸ μυστήριον τοῦ γάμου ἐλήξε, οἱ προσκεκλημένοι ἔσωσαν τὰ ὄσπρια, δι' ὧν εἶχον πληρώσει τὰ θυλάκιά των, τὰ στέφανα καὶ αἱ λαμπάδες σβεσθεῖσαι ἐτοποθετήθησαν εἰς τὸν δίσκον, ὁ κουμπάρος ἐφίλησε τὸν γαμβρὸν καὶ ἐχαιρέτησε τὴν νύμφην, οἱ ὁποῖοι ἐκάθησαν εἰς τὸ ντιβάνι πλησίον ὁ εἷς τοῦ ἄλλου, καμαρώνοντες, οἱ παράνυμροι μὲ τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ ἐρρίφθησαν χαμαὶ νὰ χωρίσουν, δι' ἴδιον λογαριασμόν, τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ ἐρίφια, τὰ κομφέτα δηλαδὴ καὶ τὰ στραγάλια ἀπὸ τ' ἄλλα παντοδαπὰ ὄσπρια ποῦ ἦσαν ἀναμεμιγμένα, ὁ παππᾶς, ἀφ' οὗ ἔπιε τὸ ὑπόλοιπον τοῦ κρασιοῦ, εἶπε μερικὰς συμβουλὰς εἰς τοὺς νυμφίους καὶ τοῦ ἐφίλησαν ὅλοι τὸ χέρι καὶ τὸ βελουδένιο Εὐαγγέλιον μὲ εὐλάβειαν πολλὴν, ἐκάθισε χαμαὶ εἰς τὸ μεντέρι σταυροπόδι νὰ διπλώσῃ τὸ πετραχῆλί του, οἱ δὲ προσκεκλημένοι περιεχόμενοι ἀνὰ εἷς, συνέχαιρον τοὺς νυμφίους, τὰ πενθερικὰ καὶ τὸν κουμπάρον, ἠύξοντο εἰς τοὺς νέους καὶ τὰς κόρας «εἰς τὰ δικά σας λεύτερα», καὶ ἠτοιμάζοντο διὰ τὸν χορόν.

Τελευταῖος πάντων ἦλθε νὰ εὐχηθῇ τοὺς νυμφίους ὁ Φέζος, νεαρὸς καὶ ὡραῖος ὀθωμανὸς μὲ συμπαθῆ φυσιογνωμίαν, ὅστις, ἀφ' οὗ ἐνηγκαλίσθη καὶ ἠσπάσθη θερμῶς τὸν Ἀλέξην, καὶ αὐτὸς τὸν ἀντησπάσθη, ἔφυγεν ἀποτόμως χωρὶς νὰ στρέψῃ νὰ ἴδῃ τὴν νύμφην, ἡ ὁποία τὸν ἐπερίμενε, καὶ ἡ ὁποία τὸν ἠτένισεν ἔκπληκτος καὶ λυπημένη. Ὅλοι ἔστρεψαν μὲ περιέργειαν πρὸς τὸν Φέζον, ὁ ὁποῖος ἐκάθισε σκεπτικὸς εἰς μίαν γωνίαν σταυροπόδι, ἀπέναντι τῆς νύμφης, τὴν ὁποίαν ἐκρυφοκύτταζε, ἐν' ᾧ ὄλκρυ ἐπλανᾶτο εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του.

— Ὁ Φέζος ἔχει ἀπόψε μεράκι, ἐψιθύρισάν τινες.

Ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ μου νὰ χαιρετήσω τοὺς νυμφίους. Εἶχε ἔλθει ἀπὸ τὸ Μπουνάρμπασι μὲ τὴν συνοδίαν τοῦ γαμβροῦ ἀποτελουμένην ἀπὸ ὅλην τὴν νεολαίαν τοῦ χωρίου. Ἦσαν, ὁ Θωμᾶς καὶ ὁ Μιμίκος, οἱ καφετζῆδες, ὁ Δημήτρης ὁ φούρναρης, ὁ Πυθαγόρας ὁ γυαλτζῆς, ἀπὸ τὸ Κουσάντασι, ὁ Ντιράνης ὁ κανταρτζῆς, ὁ Κωνσταντῆς τὸ μπακαλάκι, ὁ γυιὸς τοῦ Πανάγια τοῦ Μπαϊντερλῆ, ὁ Νικολάκης τὸ χασαπάκι ὁ γυιὸς τοῦ Ἀναστάση τοῦ Καϊσαρλῆ, ὁ Χατζηγιώργης, ὁ Κοτσάμπασης τοῦ χωριοῦ, ὁ Φέζος, τὸ ὤμορφο Τουρκὶ ἀπὸ τὴν Χαλκίδα τῆς Ἑλλάδος, ἐγὼ μὲ τὸν Γιάννη τὸν Ἀράπη, τὸν νεοφώτιστον ὑπηρέτην μας, τὸν ὁποῖον ἐβάπτισεν εἰς Σύρον ὁ κρεοπώλης Καυκαλάκης, καὶ δύο τρεῖς ἄλλοι, μαζῆ μὲ κάμποσες γυναῖκες. Ἤμην τότε μόλις δεκαεπταετής, καὶ μ' εἶχεν ἐμπιστευθῆ ὁ ἀδελφός μου Νικόλαος, ὁ μάρτυς τοῦ Σουδάν, ὅστις τότε εἶχεν ἐργοστάσιον εἰς Μπουνάρμπασι, εἰς τὸν Ἀλέξην, τὸν Κοτσάμπασην καὶ τὸν Φέζον μὲ τὸν ὑπηρέτην μας τὸν Γιάννην τὸν νεοφώτιστον, διὰ νὰ διασκεδάσω. Ὅλοι ἦσαν φίλοι τοῦ γαμβροῦ, καὶ ἦλθαν ἀπὸ τὸ Μπουνάρμπασι, τέσσαρας ὥρας ὁρόμον, ὡς τὸ Νύμφιο, ὡς συνοδία, ἁρματωμένοι ὡσὰν ἀσταποί.

Καίτοι, μετὰ τὴν διακοπὴν τῶν σπουδῶν μου, εἰς ἐκείνην τὴν ἡλικίαν εἶχα ἀναγνώσει πολλὰ καὶ ἠνώουν περισσότερα, τοὐλάχιστον ὅσα ὑπέπιπτον εἰς τὴν ἀντίληψίν μου, καὶ τὰ ἐξήγουν ὅλα, ὅπως τὰ χωρία τοῦ Πινδάρου καὶ τοῦ Θεοκρίτου, ἐν μόνον δὲν ἠδυνάμην νὰ καταλάβω τότε. Τί δουλειὰ εἶχαν τὰ ὅπλα εἰς τὰς ζώνας τῶν μεταβαινόντων εἰς γαμήλιον πομπήν. Τὸ ἐξήγησα ὅμως καὶ αὐτὸ εἰς τὸ τέλος.

Καθ' ὅλην τὴν τετράωρον πορείαν, ἣν διηνύσαμεν ἔφιπποι ἀπὸ τὸ Μπουνάρμπασι, ἕως τὸ Νύμφιο, ἔσπασα τὸ κεφάλι μου νὰ συναρμολογήσω δύο προσωνήσεις εἰς στίχους ἐν εἴδει ἐπιθαλαμίου, τοὺς ὁποίους θὰ ἐξεφωνόνιζα, ὅπως ὁ μπάρμπα Γεώργης εἰς τοὺς Μυλωνάδες, κατὰ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὤτων τοῦ γαμβροῦ καὶ τῆς νύμφης, συγχαίρων αὐτούς, καὶ εἶχα καταρθώσει νὰ παρατάξω καμμιὰ τριαντάρια λέξεις! λέξεις! λέξεις!, ὡς λέγει ὁ Ἄμλετ, ἄνευ ἐννοίας δηλαδή, εἰς τέσσαρας στίχους ὁμοιοκαταληκτοῦντας εἰς τὸ τέλος, διὰ μὲν τὸν γαμβρὸν μὲ τὸ «ιος», δηλαδὴ τὸ «νυμφίος» μὲ τὸ «ἀνδρεῖος», διὰ δὲ τὴν νύμφην μὲ τὸ «ια», δηλ τὸ «νυμφία» μὲ τὸ «συμβία».

Ὅταν ἦλθεν ἡ σειρά μου νὰ προσέλθω καὶ ἐγὼ ὅπως ξεφουρνίσω τὰ προϊόντα τοῦ σοφοῦ μου κεφαλιοῦ, ἔκαμα πρῶτα μέσα μου μίαν μικρὰν προπόνησιν ρητορικὴν, καὶ ὥρμησα θέλων νὰ δείξω τὸ εὐθαρσὲς τοῦ ἐξόχου πεπολιτισμένου ἀτόμου μου, ἀπέναντι τῆς δειλίας τῶν ἀπλοϊκῶν, τῶν ἀξέστων ἀτυχῶν Ἀνατολιτῶν χωρικῶν, ὡς τοὺς ἀπεκάλουν ἀναφανδόν.

Ἡ φόρα μου ὅμως ἐκόπη, διότι ὁ Ἀλέξης, ἅμα μὲ εἶδεν, ἠγέρθη, ἤνοιξε τὰς ἀνδρικάς του ἀγκάλας, μὲ περιέλαβεν εἰς αὐτάς, ὡσεὶ θέλων νὰ μ' ἀποδείξῃ τὴν μικρότητα τῆς ὀντότητός μου ἀπέναντι τοῦ εἶναί του, καὶ μοῦ ἐκόλλησε δύο παχεῖα καὶ ἠχηρότατα φιλιὰ εἰς τὰς παρειάς, ἀπαντῶν εἰς μὴ πραγματοποιηθεῖσαν νὰ φύγῃ τοῦ ἔρκους τῶν ὀδόντων μου εὐχήν.

— Ἄσε ὁλσοὺν! τσελεπῆ Μανωλάκη! Εὐχαριστῶ.

— Πάει τὸ ἡμισυ τοῦ ἐπιθαλαμίου μου, εἶπα μέσα σπογγιζόμενος, μοῦ τὸ ἔπνιξεν ὁ ἀλιτήριος. Ἔτσι μοῦρχεται νὰ κάμω τῆς νύφης, ὅ,τι μοῦκαμε. Δὲν βλάπτει ὅμως. Ἔχω τὸ ἄλλο μισὸ διὰ τὸ ἡμισυ του

Καὶ ψιθυρίσας αὐτῷ ἐν «καλορροίζικα! Νὰ ζήσετε!» ἀγνοῶ μάλιστα ἐν τῇ σπουδῇ μου ἂν δὲν τοῦ ηὐχήθην «καὶ τοῦ χρόνου», ἀπηλλάγην τῆς ἀγκάλης τοῦ πρώτου ἀσχήμου ἰσχυροῦ ἡμίσεως, καὶ ἐστράφην πρὸς τὸ ἕτερον ὡραῖον ἀσθενὲς ἡμισυ του.

Ἀλλ' ἑτέρα ψυχρολουσία φοβερωτέρα μ' ἀνέμενεν ἐντεῦθεν, ἀντίθετος μὲν ὅλως τῆς πρώτης, ἤτις ὅμως συνεπλήρωσε τὸ ἔργον τοῦ ὁλοχρεοῦς νευκυίου τῆς ἀτυχοῦς προσφωνήσεώς μου. Διότι ἡ νύμφη, ἅμα ὡς ἀντελήφθη τὰς ἐπιθετικάς μου διαθέσεις, ἐσυμπλεχθῆ ἐν ἀυτῇ, ὡς κάνθαρος, περιεβλήθη ὅλην τὴν πανοπλίαν τῶν τσεμπερίων, τῶν ντολμάδων καὶ τῆς χωριατοσύνης της, [illegible] χωρὶς, ἔκυψε τὴν κεφαλὴν της μεταξὺ [illegible] μαστῶν, καὶ ἐξαγαγοῦσα ἐκ τοῦ ὄγκου [illegible]

ὑφασμάτων, εἰς ὃν μετεβλήθη, τὴν ἑτέραν τῶν χειρῶν, ἢ μᾶλλον τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων αὐτῆς, μὲ τοὺς βεβαμμένους μὲ κνὰν χρώματος κανέλλας ὀνυχάστης - τὶ διαβολεθίμον! — ἀφῆκε νὰ ἐγγίσωσι τὴν τεταμένην χεῖρά μου, ἐψιθύρισεν ἐν «Ἐ! βαλά!» ὡς ἐγγαστρίμυθος ἢ ἑτοιμοθάνατος, καὶ ἐστράφη πρὸς τὸν Ἀλέξην, ὡσεὶ ζητοῦσα εὔσημον, ὅτι καλὰ τὰ κατάφερε.

Ὑπεχώρησα συντετριμμένος κυριολεκτικῶς, ὡς καταρώμενος τὴν σεμνότητα, τὴν αἰδῶ, τὴν ἐντροπὴν, τὴν ἀρετὴν, τὴν δειλίαν καὶ ὅλας τὰς θεὰς τῆς γυναικείας ὑποκρισίας. ἐν ᾧ ὄπισθέν μου εἶχον ἀρχίσει ἤδη χερεύοντες οἱ νέοι τοῦ Μπουνάρμπασι τὸν ζεϊμπέκικον, τὸν ἀσεμνότερον τῶν χορῶν, μὲ τὰς σεμνὰς μέχρις ἠλιθιότητος νεάνιδας τοῦ Νύμφιου, καὶ ἐνῷ οἱ νέοι τῆς πατρίδος τῆς νύμφης, ὑπεχώρουν πρὸ τῶν νέων τῆς πατρίδος τοῦ γαμβροῦ καθ' ὅλας τὰς τάξεις περιποιούμενοι αὐτοὺς ἐκεῖνοι διαχυτικώτατοι, ὡς φιλοξενοῦντες τοὺς φιλοξενουμένους.

— Φυσικώτατον ἐσκέφθην. Ἀφ' ἑνὸς οἱ ὅροι καὶ οἱ νόμοι τῆς φιλοξενίας, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ φροντὶς νὰ μπερδεύσουν καὶ ἄλλον Μπουναρμπασλὴν μὲ καμμίαν Νυφιώτισσα. Διότι οὐδεὶς Προφήτης οὔτε... γαμβρὸς φελᾷ ἐν τῇ ἰδίᾳ του πατρίδι,

Ἐτελείωσε λοιπὸν καὶ ὁ πρόχειρος ἢ προπόδαρος αὐτὸς χορός, καθ' ὃν, αἱ καλύπτουσαι τὰ πρόσωπα, ἀλὰ τοῦρκα, χωρισαι, ἀφίνουν ἀκάλυπτα τὰ στῆθη καὶ τὸ σκανδαλώδες τῶν ὀρχηστικῶν ἀκκισμῶν, καὶ καθ' ὃν τὰ μέτωπα τῶν παιχνιδιαρέων μουσικῶν μεταβάλλονται εἰς μήτρας, ἐφ' ὧν ἀποτυποῦνται ὑπὸ τῶν ὀρχουμένων τὰ παντοῖων ἐθνικοτήτων ἀργυρᾶ κέρματα, τὰ ὁποῖα τοὺς κολλοῦν, καὶ ἐσερβίρισαν τὸ σερμπέτι, καὶ πάλιν τὸ σερμπέτι, καὶ αἰωνίως τὸ σερμπέτι, τὸ στερεότυπον ἀρχαϊκὸν μελίκρατον, πρὸς συμβολισμὸν ἴσως τῆς σελήνης τοῦ μελίτος, ἐνῷ οἱ Νυφιῶτες ἔσυρον τοὺς Μπουναρμπασλήδες εἰς ἴδιον δωμάτιο, τὸ μπουφὲ νὰ ποῦμεν, ἐνθα τοὺς ἐκέρνων, οἱ δὲ Μπουναρμπασλήδες, μετὰ τὴν περιποιητικὴν αὐτὴν κρασοκατάνυξιν, συμπαρέβαλλον τὰς καλονὰς τοῦ Νυμφίου μὲ τὰς τοῦ χωρίου των, ἀνταλλάσσοντες κᾶπου καὶ καμμιὰ ματιά.

Βλέπων τὸν πρὸς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο συνωστισμὸν τῶν ἀνδρῶν, ἠθέλησα νὰ μάθω τὸν λόγον, καὶ πρὸς τοῦτο ἀπετάθην πρὸς τὸν Φέζον, ὅστις ἐνόμισα ὅτι κάθηται μελαγχολικὸς καὶ δὲν μετέχει τῆς γενικῆς χαρᾶς, διότι δὲν τὸν ἐπεριποιοῦντο, ὡς ἀλλόθρησκον, καὶ τοῦ ἐπρότεινα νὰ πλησιάσωμεν καὶ ἡμεῖς ἐκεῖ.

— Πάμε, Φέζο, τοῦ εἶπα σύρων αὐτὸν ἀνθιστάμενον, νὰ δοῦμε τί κάνουν καὶ τρέχουν ὅλοι ἐκεῖ μέσα.

— Μπρὰκ, γιαβρούμ τζελεπῆ, ἀπήντησε, δὲν κάνει ἐσὺ νὰ πῇς.

Νὰ πῷ τί, Φέζο;

— Νά! Κρασί, μπράντι, μαστίχα, δὲν βλέπεις;

Ἀληθῶς. Ἐντὸς τοῦ χωρίσματος αὐτοῦ ὑπῆρχον φιάλαι ρακῆς, ρουμίου καὶ οἴνου μέλανος, ὑπὸ τὸ ὀνομαστὸν Νυτιώτικο, ἐξ ὧν οἱ εἰσερχόμενοι ἔσπενδον γενναίως. Τινὲς ἐξ αὐτῶν μάλιστα εἶχον μεθυσθῆ ἤδη καὶ ἐκσθηνὸ χαμαὶ, μὴ δυνάμενοι νὰ σταθοῦν εἰς τοὺς πόδας των.

— Αὐτό, ἐσκέφθην, ὁμοιάζει μὲ τὸ ἄντρον τοῦ γέρω-λέοντος τοῦ μύθου, εἰς τὴν εἰσοδον τοῦ ὁποίου ἐφαίνοντο πολλὰ μὲν ἴχνη εἰσιόντων, ὀλίγα δὲ ἐξιόντων.

Ὁ Φέζος μ' ἀφῆκε καὶ μετέβη νὰ καταλάβῃ πάλιν τὴν θέσιν του ρεμβὸς καὶ πικραμένος. Εἶχε τὸ μεράκι του. Καὶ τὸ μεράκι του αὐτὸ ἦτο, ὅτι εἶχε σεβνταν πρὸς τὴν Ἑλέγκων, ἀφ' ὅτου ρηξικινδυνεύσας ὁ καϋμένος τὴν ἔσωσεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν λῃστῶν, ἐντός του δ' ἐπάλαιον τὰ πλέον τρυφερὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ πλέον ἀντίθετα καὶ ἀσυμβίβαστα καὶ ἀλληλανιπρούμενα αἰσθήματα, τῆς πρὸς τὸν Ἀλέξην εἰλικρινοῦς φιλίας καὶ τοῦ πρὸς τὴν Ἑλέγκων διακαοῦς ἔρωτος. Ἄλλοτε περὶ αὐτοῦ. Διότι εἰς τὰς τόσον μεμακρυσμένας ἐποχὰς σημειώσεις μου, εὑρίσκω καὶ τινας, ὑποβοηθούσας ἐκ τοῦ τραγικοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἀντικαταστάσεως τῆς ἐναρέτου χριστιανῆς εἰς τὸ αἴσθημα τοῦ Ἰμπέτικου Ὀθωμανίδου . .

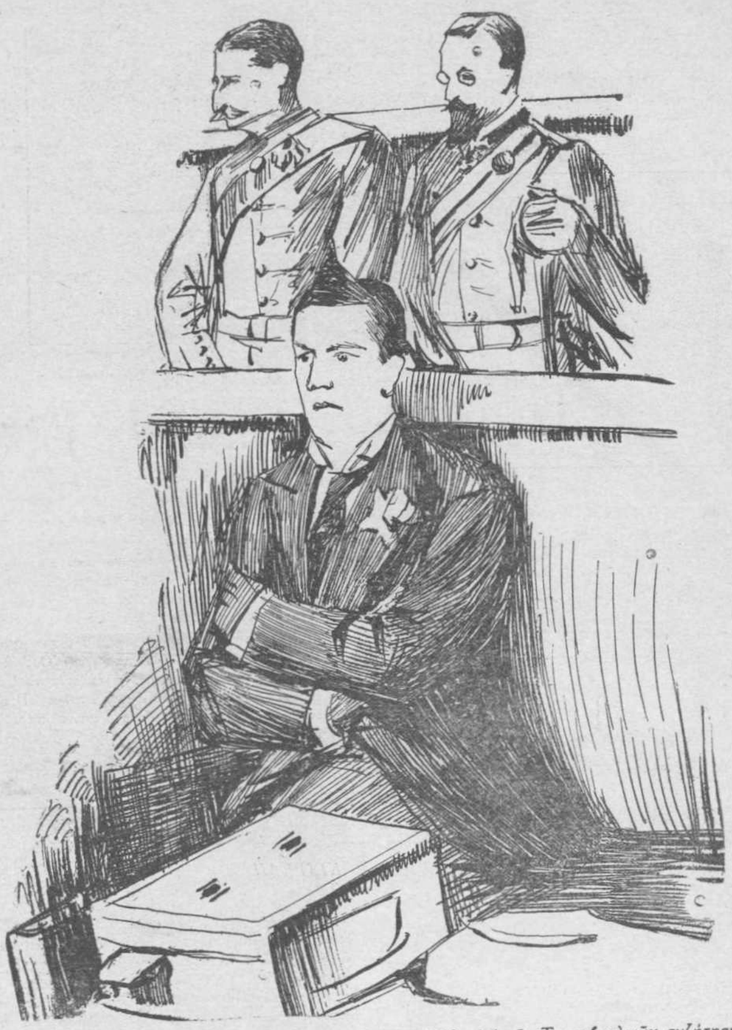

Ὁ Τζάμπερλεν ἐν τῷ Ἀγγλικῷ Κοινοβουλίῳ κατὰ τὴν θυελλώδη ἐπὶ τῶν Τρανσβααλικῶν συζήτησιν.

Ἐδόθη τέλος τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως. Ἐν μέσῳ γενικῆς ἀναστατώσεως, χαλασμοῦ Κυρίου, συνωστισμοῦ, κραυγῶν, τρεχαμάτων καὶ ἐρευνῶν διὰ νὰ εὕρῃ ἕκαστος τὰ ἀνήκοντα αὐτῷ πρόσωπα ἢ πράγματα, καὶ ἐν μέτῳ τῶν ἀποχαιρετισμῶν καὶ τῶν δακρύων τῆς νύμφης καὶ τῶν γονέων της, οἵτινες, ἑτοιμάζοντες καὶ παραδίδοντες τὰ προικιά της πρὸς φόρτωσιν εἰς τὰς ἡμιόνους, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐκτεθειμένα ὡς collection μουσείου, εἰ ἓν ἄκρον, ἠσπάζοντο ἀποχαιρετῶντες ἀπὸ τοῦδε καὶ τὴν Ἑλέγκων, παραδόξως μὴ προτιθέμενοι νὰ τὴν προπέμψωσι ποσῶς ἔξω τοῦ οἴκου,— ἐν μέσῳ λέγω αὐτῶν, οἱ νέοι ὅλοι τοῦ Νυμφίου ἐξηρανίσθησαν, καὶ δὲν ἐμείναμεν ὡς συνοδία τῶν νυμφῶν παρὰ μόνον ἡμεῖς οἱ μετὰ τοῦ γαμβροῦ ἐκ Μπουνάρμπασι ἐλθόντες, καὶ ἡ νύμφη μετὰ δύω συγχωρίων της παρθένων, τῶν μόνων αἱ ὁποῖαι θὰ τὴν συνώδευον ἕως τὸ Μπουνάρμπασι μετὰ τῶν ἀδελφῶν των. Αὐτοὶ ὅμως, — ἄλλο πάλιν τοῦτο αἴνιγμα δι' ἐμέ, — δὲν ἤρχοντο ἀπὸ τοῦδε μαζῆ μας, ἀλλὰ θὰ μᾶς πρόφθασαν κατόπιν, ὁπόταν θὰ ἐξηγχόμεθα ἐκ τοῦ χωρίου εἰς τοὺς ἀμπελῶνας τῆς περιοχῆς.

Ἡ συνοδία ἀνεχώρησεν ἐφιππος, ἐν γενικῷ ἀλαλαγμῷ καὶ ὑπὸ τοὺς χαρμοσύνους πυροβολισμοὺς μας εἰς τὸν ἀέρα, εἰς οὓς, οὐδεὶς Νυφιώτης, κατὰ περίεργον σύμπτωσιν, εἶδον νὰ συμμετάσχῃ, καὶ ὑπὸ τοὺς ἐκκωφαντικοὺς παιᾶνας δύω καμπαζουρνάδων καὶ δύω ντουλίων, ὑπὲρ τὰ ὁποῖα, ἐὰν διήρχετο κανὲν σμῆνος πτηνῶν, θὰ ἐπάθαινεν, ὅ τι ἄλλοτε τὸ ὑπὲρ τὰς κεραλὰς τῆς στρατιᾶς τοῦ Ξέρξου ἱπτάμενον, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἱστορικῆς γῆς τῆς Μικρᾶς ἴας, ὡς ἀφηγεῖται ὁ Μυγχάουζεν Ἡρόδοτος.

Ἐπροχωροῦμεν ἀπομακρυνόμενοι ἔφιπποι ὅλοι, δὲν δύναμαι νὰ εἴπω καὶ ἀμέριμνοι, ὁ ὅτι τοὐναντίον ἡ συνοδία μας ὅλη ἦτο πολυμέριμνος, ἐμφροντις, καὶ μὲ ὅλην των τὴν μέθην οἱ ἄνδρες, στρατηγικώτατα προσεῖχον νὰ εὑρίσκωνται αἱ γυναῖκες ἐν τῷ μέσῳ περικυκλωμέναι καὶ περιφρουρημέναι, ὡς τὰ μαγειρικὰ σκεύη καὶ αἱ χῆνες, κατὰ τὴν περίφημον ὑποχώρησιν τῆς Λαρίσσης, καὶ διαταγαὶ ἐξεδίδοντο καὶ ἀνελλοῦντο, καὶ τοι δὲν τὰς ἐξέδιδεν Ἕλλην ὑπουργός, καὶ κατοπτεύσας διωγανοῦντο, καὶ ἐρεθρεῖαι ἐτάσσοντο, ὁπόταν εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ χωρίου, ἀπὸ ρυτῆρος τρέχων ἐπέστρεψεν ὁ Ντιράνης ὁ κανταρτζῆς, μὲ τὸ μαῦρο του ἄλογο μὲ τὲς μεταξωτὲς φούντες καὶ τὰ χρυσᾶ ζεγκιά, ὥστις ἠγεῖτο ὡς κατοπτευτικὸν σῶμα.

— Γκελίορλαρ, ἐφώναξε τουρκιστὶ λαχανιασμένος, ἐκεῖδανανὰ στὴ βρύσι μᾶς καρτεροῦνε μπουσκάδα.

Ὅλοι ἔστησαν ἑτοιμάζοντες τὰ ὅπλα των ἐν συγκινήσει. Φντασθῆτε ὅμως τὴν ἰδικήν μου συγκίνησιν καὶ τὸν φόβον, καὶ τοι ἤμην προφυλαγμένος, ὄχι μόνον ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κύκλου τῶν γυναικῶν, ὡς Ἕλλην συνταγματάρχης.

— Πεῖοι ἔρχονται; Πεῖοι μᾶς περιμένουν στὴν βρύσι; ἠρώτησα τρέμων τὰς γυναῖκας.

— Τὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ! μοῦ ἀπήντησεν ἡ γενναιοτέρα εἰς τὸ νὰ . . . μὲ ἀπενίσῃ καὶ μοῦ ὁμιλήσῃ.

— Καὶ τί θέλουν ἀπὸ μᾶς, ἀροῦ ὡς τώρα ἐχόρευαν καὶ ἔπιναν μαζῆ μᾶς εἰς τὸν γάμον; ἠρώτησα.

— Τὰ παληκαριάτικα! Τὰ παληκαριάτικα! Τὰ παληκαριάτικα! ἠκούσθησαν ὅλα συγχρόνως φωναὶ, καὶ δεξιόθεν, καὶ ἀριστερόθεν, καὶ ὄπισθεν, ἀπὸ παντοῦ ὁρμήσαντες περὶ τοὺς τριάκοντα νεαροὶ καὶ εὐσταλεῖς λιβέντες ἔνοπλοι, ἔτρεξαν πρὸς τὴν νύμφην, διασπάσαντες τὸν κύκλον καὶ τὸ τετράγωνον, καὶ ἔπιασαν τὰ ἡνία τοῦ ἵππου της, σύροντες αὐτὸν ὀπίσω εἰς τὸ χωρίον.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΚ ΜΟΝΑΧΟΥ

ΕΝ ΒΙΒΛΙΟΝ—ΕΙΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ—ΕΙΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΟΝΑΧΟΥ

(Τοῦ ἐκ Μονάχου ἀντοποκριτοῦ μας)

της πρό τε τὸν χορηγὸν Λουδοβίκον τὸν πρῶτον καὶ πρὸς ὅλον ἐν γένει τὸν βασιλικὸν τῆς Βαυαρίας οἶκον. Ἐπὶ τῶν τάφων τοῦ Λουδοβίκου καὶ τοῦ Ὄθωνος κατετέθησαν στέφανοι, εἰς τὸν νῦν δὲ ἀντιβασιλέα, υἱὸν τοῦ πρώτου καὶ ἀδελφὸν τοῦ δευτέρου, προσεφέρθη πολυτελέστατον ἐπίγραμμα, ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ ὁποίου ὁ διαπρεπὴς καθηγητὴς τῆς ἐνταῦθα Ἀκαδημίας κ. Γύζης ἐχάραξε διὰ τῆς ἀπαραμίλλου αὐτοῦ καλλιτεχνικῆς γραφίδος εἰκόνα ἀλληγορικὴν Δι' αὐτῆς παριστᾶται τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ναοῦ εὐθὺς μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας εἰς τὸ βάθος ἄγγελοι φέρουσιν ὑψηλὰ πρὸς τὸν οὐρανὸν τὸν λίβανον ὡς σύμβολον τῶν ὑπὲρ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου δεήσεων, ἐνῷ ὑπὲρ τοὺς ἀγγέλους τούτους περιστερὰ πετῶσα φέρει ἐπὶ τοῦ ρύγχους τῆς εἰρήνης τὸ σύμβολον· ἄλλοι πάλιν ἄγγελοι προσφέρουσι ἕτερα σύμβολα τῆς δόξης καὶ τῆς ἀγάπης, πληθὺν ἀνθέων καὶ εἰς ἔξωθεν τῆς ἐκκλησίας καθήμενος ραίνει διὰ τῶν ἀνθέων τούτων τὸ ἐπίγραμμα ὡσεὶ εὐχόμενος εὐτυχίαν ὑπὲρ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου καὶ τῆς ὅλης Βαυαρίας.

Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Σακελλαροπούλου ἐν τέλει παρέχει καί τινας πληροφορίας ἀφορώσας τὴν ἑλληνικὴν κοινότητα τοῦ Μονάχου. Δίδονται οἱ ἀριθμοὶ τῶν γενομένων βαπτίσεων (133 ἐν ὅλῳ), τῶν γάμων (58 καὶ ἀποθανόντων (110) καθ' ὅλον τὸ ἀπὸ τοῦ 1829) μέχρι τῆς σήμερον διάστημα, ἀναφέρεται ἀκόμη ὅτι τὸ 1833 ὑπῆρχεν ἰδιωτικὸν ἑλληνικὸν ἐκπαιδευτήριον Παρρησιάδου τ.νός, ὡς καὶ τις σύλλογος κλπ.

Ἕνεκα τῆς ἐξώσεως τοῦ Ὄθωνος τὸ 1862 διεκόπησαν αἱ μεφαξὺ Βαυαρίας καὶ Ἑλλάδος σχέσεις τὸ γεγονὸς τοῦτο εἴζήτησαν νὰ ἐπωφεληθῶσιν οἱ ἐν Μονάχῳ ἀγγλικανικοὶ ὅπως ὑφαρπάσωσι τὴν ἑλληνικὴν ἐκκλησίαν, ἀλλ' ὅμως ἡ ἐκκλησία παρέμεινε καὶ πάλιν ὑπὸ τὴν κατοχὴν τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος χρησιμεύουσα σήμερον καὶ δι' ὅλον τὸν ὀρθόδοξον τοῦ Μονάχου κόσμον, ἰδίᾳ τοὺς οὐχὶ εὐαρίθμους Ρώσσους.

Τῷ 1888 ἐτέλει τὸ Μόνιχον ἑορτὰς πανηγυρικὰς ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι τῆς γενήσεως τοῦ μεγάλου καὶ ἠγαπημένου τῶν Βαυαρῶν βασιλέως Λουδοβίκου τοῦ πρώτου. Περὶ τὰς τρεῖς ἑκατοντάδας χιλιάδων ἔσπευδον εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ βαυαρικοῦ βασιλείου νὰ συμπανηγυρίσωσι τὴν μεγάλην ἡμέραν Τοῦ λαοῦ ἡ λατρεία πρὸς τὸν Περικλῆν τῆς πατρίδος του «ξεδηλούτο ἐν ὅλῃ τῇ ἐκφάνσει τοῦ ἀπριγράπτου ἐνθουσιασμοῦ αὐτοῦ Τὰ λαμπρὰ κτίρια τὰ ἐγερθέντα ὑπὸ τοῦ μεγαλοπρεποῦς Βασιλέως καὶ ἀναδείξαντα τὸ Μόνιχον ἐντὸς ὀλίγων μόνον ἐτῶν μίαν τῶν ὡραιοτέρων εὐρωπαϊκῶν πρωτευουσῶν ἀντηνάκλων τὴν συμπαθῆ ἐκείνην καλλιτεχνικὴν μορφὴν, ἥτις ὑπῆρξε τῆς βαυαρικῆς πρωτευούσης ὁ κύριος ἰδρυτὴς καὶ καλλωπιστής.

Ἀλλ' ἐπέτρωτι αἱ μεγαλοπρεπεῖς αὗται ἑορταὶ νὰ θραύσωσιν ἐπὶ τέλους καὶ τὸν σκληρὸν πάγον, ὃστις ἀπὸ τοῦ 1862 ἐχώριζε δύο ἀδελφικὰς χώρας, δύο τέως ἠγαπημένους λαοὺς, τοὺς Βαυαροὺς καὶ τοὺς Ἕλληνας. Ἡ ἐπὶ τῶν ἑορτῶν ἐπιτροπὴ ἐν Μονάχῳ ἐπεθύμει νὰ καλέσῃ εἰς κοινὸν συμπανηγυρισμὸν τὴν ἠγαπημένην τοῦ ἀειμνήστου βασιλέως χώραν, τὴν ὡραίαν Ἑλλάδα, ὑπὲρ ἧς ἐκεῖνος τόσα διέπραξε δικαίως ἀποκτήσας τὴν φήμην τοῦ μεγίστου τῶν φιλελλήνων, τὴν χώραν εἰς ἣν ἀπέστειλε τὸν υἱόν του βασιλέα, τὴν χώραν ὑπὲρ ἧς ἀγωνιζομένης τὸν ὑπὲρ τὸν ἐλευθερίας ἀγῶνα πᾶσαν παρέσχε συνδρομὴν ὑλικὴν τε καὶ ἠθικὴν, τὴν χώραν, ἧς τὸν μέγαν ἀγῶνα τοῦ 21 διηώνισεν αὐτὸς ἐν μέσῳ Μονάχῳ διὰ τοῦ καλλιμαρμάρου μνημείου τῶν προπυλαίων καὶ τῶν ἐντοῖς Ἀρκάδων τριάκοντα καὶ ἐννέα εἰκόνων τῶν ἑλλήνων ἡρώων καὶ τῶν ἀνδραγαθημάτων αὐτῶν, τὴν χώραν, τῆς ὁποίας πολλοὺς νεαροὺς πολίτας ὡς ἰδίους ὑποτρόφους συνετήρει. Καὶ ἔγραφεν ἡ ἐπὶ τῶν ἑορτῶν ἐπιτροπὴ πρὸς τὸν δήμαρχον Ἀθηναίων: «Εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ἡ ἀπεριόριστος ἀγάπη πρὸς τὸν μέγαν ἡγεμόνα ὑπῆρξεν ἱερά· τὸ ἔδειξε καὶ ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις. Γνωρίζομεν ὅτι ἡ ἀνάμνησίς του καὶ ἐν Ἑλλάδι εἶνε τετιμημένη καὶ ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς πρωτευούσης αὐτοῦ ἐκ καρδίας ἐνδιαφέρονται διὰ τὰς ἐπικειμένας ἑορτάς. Ἡ ἐπὶ τῶν ἑορτῶν ἐπιτροπὴ καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Μονάχου θέλουσιν εἰλικρινῶς χαρῇ, ἐὰν παρ' ὑμῶν τὴν ἀπάντησιν τῆς παραδοχῆς. τῆς προσκλήσεως λάβωσι καὶ ἴδωσι τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν ἀντιπροσωπευομένην ἐν ταῖς ἑορταῖς». Ἐν ἰδιαιτέρᾳ ἐπὶ τούτῳ συγκλήθείσῃ συνεδρίᾳ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἀναγινώσκει ἐν ἱερᾷ συγκινήσει ὁ τότε δήμαρχος Ἀθηναίων Φιλήμων τὴν ὡραίαν τῶν Βαυαρῶν πανηγυριστῶν ἐπιστολὴν, χειροκροτούντων δὲ πάντων μιᾷ φωνῇ καὶ ψήφῳ ἀποφασίζεται ἡ ἀποστολὴ εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ μέλους τοῦ συμβουλίου Ψύλλα, ὡς ἀντιπροσώπων τῆς πόλεως, εἴτινες ὤφειλον νὰ κοσμήσωσι τὸν τάφον τοῦ Λουδοβίκου διὰ δάφνης ἐξ Ἀθηναίας γῆς μὲ λευκοκυάνους ταινίας, νὰ ἐκφράσωσι τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ νὰ προσφέρωσι τὸ λεύκωμα τῆς πόλεως μὲ 75 ἐν ὅλῳ

Τὸ πρὸς τὸν ἀντιβασιλέα τοῦ Μονάχου προσενεχθὲν ἐπίγραμμα μετὰ τῆς εἰκόνος τοῦ κ. Γκύζη.

Ὁ πρῶτος ἐφημέριος τῆς ἐν Μονάχῳ Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ κατόπιν Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Μισαήλ.

εἰκόνας τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων οἰκοδομημάτων αὐτῆς, πρὸς δὲ νὰ παραδώσωσι καὶ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδρίας ἐκείνης εἰς τὴν πόλιν τοῦ Μονάχου. Ἀλλ' ἡ μεγίστη τῆς εὐγνωμοσύνης ἔκφρασις ὑπῆρξεν ἡ παμψηφεὶ ἐπίσης ληφθεῖσα ἀπόφασις τοῦ νὰ ἀνεγερθῇ δαπάναις τοῦ δήμου τῷ Λουδοβίκῳ ἐν τῇ ὁμωνύμῳ πλατείᾳ ἀνδριὰς ἐκ πεντελησίου μαρμάρου.

Καὶ ἐγένοντο πάντα τὰ ἄλλα λαμπρῶς καὶ ὡς ἔδει. Μὲ τιμὰς ἐκτάκτως ὅλως ὑπεδέχθησαν τοὺς Ἕλληνας ἀντιπροσώπους καὶ τῆς Ἑλλάδος τὸν ἐν Βερολίνῳ πρεσβευτὴν κ. Βλάχον αἱ ἀρχαὶ καὶ οἱ ἰδιῶται τῆς βαυαρικῆς πρωτευούσης. Καὶ ἦν μέγας ὁ ἐνθουσιασμὸς ἑκατέρωθεν.

Ἀλλ' ἔνδεκα ὅλα παρῆλθον ἔτη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι καὶ ὁ ἀνδριὰς ὁ τόσον ἐπισήμως ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς πόλεώς σας ὑποσχεθεὶς δὲν ἐφάνη ἔτι. Πῶς ἠνέχθητε καὶ πῶς ἀκόμη καὶ νῦν ἀνέχεσθε μία τόσον ἐπισήμως δοθεῖσα ὑπόσχεσις νὰ μένῃ ἔτι ἀνεκτέλεστος; Τοῦ δήμου ὑμῶν τὰ πρακτικὰ φυλάσσονται ἐν εὐλαβείᾳ καὶ στοργῇ εἰς τὸ ἱστορικὸν τοῦ Μονάχου μουσεῖον, οὐδεμίαν δὲ τιμὴν οὐδ' ὑπόληψιν περιποιεῖ εἰς ὑμᾶς καὶ τοὺς ἕκτοτε μέχρι τῆς σήμερον δημοτικοὺς ὑμῶν ἄρχοντας τοῦ ἐπισήμου αὐτῶν λόγου ἀκύρωσις.

Ἀλλ' ὅ,τι μέχρι τοῦδε ἐγένετο, ἂς λησμονήσωμεν. Ἂς φροντίσωμεν ἐφ' ὅσον εἶνε ἀκόμη καιρὸς νὰ ἐπανορθώσωμεν τὸ ἀσυγχώρητον σφάλμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ἀκηδεία τῶν δημοτικῶν ἀρχόντων καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἡμῶν τὸ ἀψίκορον εἶνε οἱ κύριοι πταῖσται. Σήμερον παρέχεται εὐκαιρία νὰ ἀναμνησθῶμεν τῆς ὑποσχέσεως ἐκείνης· ἂς μὴ ἀρήσωμεν νὰ παρέλθῃ ἡ εὐκαιρία αὕτη. Σεῖς οἱ ἐκλογεῖς τῶν Ἀθηνῶν οἱ προχθὲς ἔτι τόσον πανηγυρικῶς ἀναδείξαντες ἄρχοντα τὸν ἐκλεκτὸν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης ὑμῶν, ζητήσατε ἀμέσως παρ' αὐτοῦ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν δοθεῖσαν πλὴν ἀνεκτέλεστον μείναν ὑπόσχεσιν.

Ἐὰν μὴ ἀνεκοινοῦτο ἡ ἀπόφασις αὕτη, καὶ μάλιστα οὕτωσι ἐπισήμως, τῶν πρακτικῶν φυλασσομένων ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς βαυαρικῆς πρωτευούσης, ἠδυνατό τις ἴσως νὰ θεωρήσῃ ὡς μὴ εὐκαιρον ἔτι τὴν στιγμὴν τῆς ἀποδόσεως ταύτης. **Ἀλλ' ὑπεσχέθημεν!** Καὶ ὑποσχεθέντες ὀφείλομεν νὰ τηρήσωμεν τὸν λόγον μας.

Ἐμπρός! Ὁ ἀνδριὰς Λουδοβίκου τοῦ πρώτου ὀφείλει νὰ ἐγερθῇ καὶ εἰς χρονικὸν διάστημα μάλιστα ἐλάχιστον.

Ὅτε Λουδοβίκος ὁ Α'. συνήντησέ ποτε καθ' ἑδὸν τὸν περιβόητον Φαλλμεράυερ τὸν δογματίσαντα, ὅτι ἐξέλιπεν ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς ἡ ἑλληνικὴ φυλή, ὅτι δὲ ἀπόγονοι Σλαύεν καὶ μίγματος διαφόρων λαῶν εἰσὶν οἱ Ἕλληνες τὴν σήμερον:

— Τ'εἶνε αὐτὰ ποῦ ἔγραψες, τῷ εἶπε μὲ θυμόν. Τὸ βιβλίον σου εἶνε μία μεγάλη βλακεία.

Καὶ πρὸς πληρωμὴν τὸν ἀπέλυσεν ἐκ τῆς θέσεως τοῦ καθηγητοῦ, ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Μονάχου.

Εἶχε διωχθῆ τῆς Ἑλλάδος ὁ Ὄθων καὶ λυπημένος ὁ Λουδοβίκος περιεκάτει εἰς τὰς Στοὰς, ὅπου διέταξε νὰ γραφῶσι τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως αἱ κυριώτεραι σκηναί. Καὶ ἐμονολόγει:

— Ὄχι, ὄχι, δὲν μετανοῶ δι' ὅσα ἔπραξα ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ τῶν προπυλαίων δὲ αὐτῶν τὰ ἐγκαίνια ἐγένοντο μετὰ τὴν ἔξωσιν τοῦ υἱοῦ του. Εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ Μόναχον ἤδη καὶ ὁ λαὸς τῆς πρωτευούσης μετ' ἐκπλήξεως ἤκουσε αὐτήν. Ἀλλ' ὁ Λουδοβίκος ἔλεγεν εἰς τὸν βασιλεύοντα υἱόν του Μάξ:

— Τὸ πρόγραμμα νὰ μὴ μεταβληθῇ καθόλου. Τὰ προπύλαια νὰ ἐγκαινιασθῶσιν ὡσεὶ ἦτο ἀκόμη ὁ ἄτυχής μας Ὄθων βασιλεύς.

Καὶ τὰ προπύλαια, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἑλληνικοῖς γράμμασιν ἀναγράφουσι τὰ ὀνόματα τῶν ἑλλήνων ἡρώων καὶ τῶν φιλελλήνων, ἐνῷ ἄλλαι παραστάσεις παρουσιάζουσι τὴν Ἑλλάδα λύουσαν τὰ δεσμὰ τῆς ἐλευθερίας τη.

Τοιοῦτος ἦν ὁ Λουδοβίκος ὁ εἰς βαθμὸν μανίας τὴν Ἑλλάδα ἀγαπήσας, ὁ ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἀνῆτος φιλέλλην βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας. Ἂς ἀποδείξῃ καὶ ἡ Ἑλλάς, ἔστω καὶ ἀργά, ὅτι ἡ μνήμη του παραμένει πάντοτε εὐγνώμων, καὶ ἂς ἐγερθῇ ὅσον ἔνεστι τάχιον ὁ ὑπεσχημένος ἠδὴ ἀνδριάς του.

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἐν Ρωσσίᾳ εἰς τὴν γυναῖκα ἀπογορεύεται ἡ ἐργασία τῆς νυκτός. Εἰς δὲ τὰ παιδία ἀπὸ 12 - 14 ἐτῶν μόνον ὀκτάωρος ἐργασία ἐπιτρέπεται, κατὰ συνέχειαν δὲ μόνον τετράωρος.

Οὐδὲν ἀνθυγιεινότερον παρὰ νὰ κοιμῶνται τὰ παιδιὰ μὲ ἄλλους μαζύ.

Ἡ ἀνθρωπίνη καρδία ἔχει μῆκος ἐξ δακτύλων καὶ διάμετρον 4· πάλλει κατὰ μέσον ὅρον 70 κις ἀνὰ ἕκαστον πρῶτον λεπτὸν τῆς ὥρας, 4,200 φορ.ς ἀνὰ ἑκάστην ὥραν, 3,681,728 κατ' ἔτος, καὶ συνεπῶς ἐντὸς 80 ἐτῶν πάλλει 300.000,000.

Γερμανός τις ἰατρὸς καλούμενος Δρ. Κόλδ, λέγει ὅτι πᾶς ἄνθρωπος, μεχρὶς ἡλικίας εἴκοσιν ἑνὸς ἔτους, ὀφείλει νὰ κοιμᾶται περὶ τὰς 9 ὥρας Κατὰ δὲ τὴν μέσην ἡλικίαν ὅσοι ἐργάζονται νοερῶς πρέπει νὰ κοιμῶνται τοὐλάχιστον 8 ὥρας.

Οἱ ἵπποι ἐν Νορβηγίᾳ τρέφονται διαφορετικὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἵππους τοῦ κόσμου. Πλησίον τοῦ χόρτου των ὑπάρχει κάδος ὕδατος ἐν ὅσῳ δὲ τρώγουσι πίνουσι καὶ ὕδωρ, ἵνα ὑποβοηθῶσι τὴν χώνευσιν.

Αἱ γυναῖκες ἐν Ἰδίαις δὲν εἶνε ὅπως αἱ λοιπαὶ γυναῖκες τοῦ κόσμου Ὑπανδρεύονται εἰς πολὺ μικρὰν ἡλικίαν, σχεδὸν ἅμα γεννηθῶσι· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ μένουσι χῆραι ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου των, διότι συνήθως οἱ σύζυγοί των τὰς ἐγκαταλείπουν ἅμα τὰς νυμφευθῶσι, ὅσας δὲ πάλιν δὲν ἐγκαταλείψουσι, τὰς ἀναγκάζουσι νὰ ὑπηρετῶσιν αὐτοὺς καὶ τὴν οἰκογένειάν των καὶ νὰ πορεύωνται ὄπισθεν σκυθρωπαὶ καὶ κάτισχνοι μὲ τὰς χεῖρας κρεμαμένας καὶ τὴν κεφαλὴν κύπτουσαν, ὡς δοῦλαι.

Οἱ παιδαγωγοὶ τῆς Ἑσπερίας θωροῦσιν ὅτι πᾶς ἔφηβος ὀφείλει νὰ δαπανᾷ τοὐλάχιστον μίαν ὥραν καθ' ἑκάστην εἰς τὴν γυμναστικήν.

Δὲν εἶνε ἀποδεδειγμένον ὅτι αἱ οἰκονομικαὶ δυσχέρειαι παρακωλύουσι τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματος. Συχνάκις τοὐναντίον τὴν βοηθοῦσι νὰ ἐκδηλωθῇ. Ὁ Ζολᾶ γράφει περὶ τοῦ Βαλζὰκ, ὅτι ἄνευ τῶν οἰκονομικῶν δυσχερειῶν του, θὰ ἐστερούμεθα σήμερον τῶν πλείστων ἀριστουργημάτων του.

Τοσοῦτο δὲ μᾶλλον φαίνεται ν' ἀληθεύῃ τοῦτο, καθ' ὅσον ὁ Ζάκοβου ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ὑπερβολικὴ ἰσχὺς καὶ ὁ μέγας πλοῦτος, συχνάκις συντελοῦσιν εἰς τὸ νὰ κατοπνίξωσι τὴν ἀγχίνοιαν παρὰ εἰς τὸ νὰ τὴν ἀναπτύξωσι.

Τὰ καρδιακὰ νοσήματα ἐπιπολάζουσιν ἐν Μονάχῳ ὅπου γίνεται μεγάλη κατάχρησις τοῦ ζύθου.

Ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπολογίζεται ὅτι ἐργάζονται ἐντὸς ζυθοπωλείων καὶ οἰνοπνευματοπωλείων ὡς πωλήτριαι ποτῶν περὶ τὰς 70,000 νεανίδων.

Τὰ αἴτια τῆς κεφαλαλγίας εἶνε πλεῖστα ὅσα. Ὀξεῖαί τινες κεφαλαλγίαι προέρχονται ἐξ ἐγκεφαλικῶν νόσων, τῆς μηνιγγίτιδος, τῶν οἰδημάτων, τῶν ἀποστημάτων καὶ τῆς μαλακύνσεως τοῦ ἐγκεφάλου, ἀλλ' ὅταν προέρχηται ἐκ τούτων ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα συμπτώματα ἄτινα τὸ καταδεικνύουσιν. Ἄλλαι αἰτίαι τῶν κεφαλαλγιῶν εἶνε πληθώρα αἵματος ἐν ταῖς φλεψί, προερχομένη ἐκ τῆς διαθέσεως τῆς καρδίας, πληθωρικὴ κατάστασις τοῦ σώματος καὶ πνευματικὴ ἔξαψις. Ὅταν προέρχηται ἐκ τῶν αἰτίων τούτων παρατηροῦνται ἐξάψεις τοῦ προσώπου, θάμβος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, βόμβος τῶν ὤτων, ζάλη ὅταν κύπτῃ τις.

Πολλάκις ἡ κεφαλαλγία εἶνε κληρονομικὴ καὶ τότε ἐπέρχεται περιοδικῶς ἰδίως μετὰ κόπωσιν. Κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην εἶνε ἰσχυρὰ ἐπί τινα χρόνον καὶ παρέρχεται συνήθως ἅμα ἐπέλθῃ ἔμετος. Ὅταν δὲ ἐπέρχεται ἔμετος καλεῖται νευρικὸς πονοκέφαλος. Ὁ κάλλιστος τρόπος τῆς θεραπείας τῶν κεφαλαλγιῶν εἶνε νὰ ἀνευρεθῇ τὸ προξενοῦν αὐτὰς αἴτιον καὶ νὰ ληφθῶσιν τὰ προφυλακτικὰ κατ' αὐτοῦ μέτρα. Ἡ κεφαλαλγία πολλάκις προέρχεται ἐκ τῆς κακῆς λειτουργίας τοῦ ἤπατος, τῆς δυσκοιλιότητος, τῆς ἀναιμίας, τῆς ὑπερβολικῆς διανοητικῆς ἐργασίας, τῆς ἐξαντλήσεως ἐκ κόπου, τῆς καταστάσεως τοῦ στομάχου τῆς κοπώσεως τῶν ὀφθαλμῶν ἢ ρευματισμοῦ ἐν τῷ κρανίῳ. Ἄλλαι πάλιν κεφαλαλγίαι εἶνε καθαρῶς νευραλγικαί. Ὡς ἐκ τῆς ποικιλίας λοιπὸν τῶν αἰτίων ἐξ ὧν προέρχονται εἶνε ἀδύνατον νὰ ὁρισθῇ φάρμακον δι' αὐτάς. Ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος πρὸς ἀποφυγὴν αὐτῶν εἶνε ἡ ὅσο τὸ δυνατὸν τελειοτέρα συμμόρφωσις πρὸς τοὺς γενικοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς.

Αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις ἐν Ἀγγλίᾳ δὲν συντάσσονται, ἀλλ' ἐπιδίδονται προφορικῶς. Ὥστε ὅλη ἡ ἐργασία τῶν Ἄγγλων δικαστῶν περιορίζεται μόνον ἐπὶ τῆς ἕδρας των· εἰς τὰ σπήτια ἀνάπαυσις.

Οἱ Εἰρηνοδίκαι ἐν Ἀγγλίᾳ εἶνε ἄμισθοι.

Ὅλα τὰ εἴδη τῆς φυτείας — ἀπὸ τοὺς ταπεινοὺς λειχῆνας μέχρι τῆς ὑπερηφάνου δρυὸς, ἀπὸ τῆς ἐλαίας μέχρι τοῦ φασουλιοῦ, ἀπὸ τῆς πατάτας μέχρι τοῦ ἡλιοτροπίου, συνίστανται ἀπὸ δεκατέσσαρας μόνον οὐσίας.

Αἱ δεκατέσσαρες αὗται πρωτότυποι οὐσίαι εἶνε σὰν τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου. Ἀπὸ τὴν ἄπειρον ποικιλίαν τῶν συνδυασμῶν των παράγεται ἡ ἄπειρος ποικιλία τῶν εἰδῶν τοῦ φυτικοῦ βίου.

Νὰ καὶ τὰ ὀνόματά των διὰ νὰ τὰ εἰξεύρετε: **Ὀργονικαὶ οὐσίαι**: Ἄνθρωξ, ὑδρογονον, ὀξυγονον, ἄζωτον. **Ὀυκκαὶ οὐσίαι**: Φωσφορικὸν ὀξύ, θεῖον, χλώριον χολικῖτις, οἰδηρος, μαγνησία, τιτανος, ὀσδα, πότασσο.

Παρετηρήθη εἰς ἁπάσας τὰς πεπολιτισμένας χώρας ὅτι οἱ εὐποροι ζοῦσιν ἐνδεκα ἔτη πλειότερον τῶν μεχθούντων πρὸς πορισμὸν τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου. Ὅσοι ἐργάζονται κατ' οἶκον ζῶσι 10 ἔτη περισσότερον τῶν βαρέως ἐργαζομένων ἔξω. Ἂν δὲ ὑπῆρχον αἱ ἔρται ὁ βαρέως ἐργαζόμενος λαὸς θὰ ἔζη πολὺ ὀλιγώτερον παρ' ὅ,τι ζῇ ἤδη.

Ἡ βεβιασμένη ἄσκησις εἶνε πάντοτε βλαπτική. Ἡ μερία καὶ τακτικὴ ἐργασία καθιστᾷ ἐρθὰς τὰς παρειὰς, νηδύμον τὸν ὕπνον καὶ καλὴν τὴν ὄρεξιν.

Τὰ ἐξ κυριώτερα πράγματα ἅτινα δὲν πρέπει τις νὰ κάμνῃ εἶνε: Νὰ μὴ πίνῃ, νὰ μὴ ταμβακίζῃ, νὰ μὴ καπνίζῃ, νὰ μὴ βλασφημῇ, νὰ μὴ ἐξαπατᾷ τοὺς ἄλλους, καὶ νὰ μὴ μένῃ ἐγγυητὴς δι' οὐδένα.

Γερμανός τις ἀστρονόμος ὁ Jaeger συνεπέρανεν ἐξ ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων τοῦ Ἔρμαν ὅτι τὸ ἡλιακὸν σύστημα κινεῖται ἐν σχέσει πρὸς τὸ σύνολον τῶν ὁρατῶν ἀστέων μὲ ταχύτητα 32 χιλιομέτρων τὸ δευτερόλεπτον· ἡ δὲ μέση ταχύτης τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα εἶνε 42 χιλιόμετρα. Ὁ αὐτὸς ὑπολογίζει ὅτι, ὅτως ἀστήρ τις συναντήσῃ τὸν ἕτερον ἀπαιτοῦνται 328 δισεκατομμύρια δισεκατομμυρίων ἐτῶν. Ὥστε εἶνε ὁ ἐλάχιστος κίνδυνος συγκρούσεως, ὃν διατρέχομεν μὲ τὴν ἐπικρατοῦσαν συγκροῦσιτιδα.

Κατά τινα Ἰταλὸν συγγραφέα ὁ ἔρως εἶνε ὅμιος πρὸς νωπὸν, ὁ γάμος πρὸς σκληρὸν καὶ τὸ διαζύγιον πρὸς χαλασμένον ὠόν.

Θὰ συνετέλει μεγάλως εἰς τὴν ἁρμονίαν καὶ εὐδαιμονίαν τῶν οἰκογενειῶν, ἂν ἕκαστον ἐκ τῶν μελλων ἀπεφάσιζεν ἑκάστην πρωΐαν νὰ μὴ εἴπῃ οὐδεμίαν δυσάρεστον λέξιν πρὸς τὰ ἄλλα καθ' ἅπασαν τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας.

Οὐδεὶς ἢ ἐλάχιστοι ἐπλούτησαν ἀμέσως. Ὁ πλοῦτος εἶνε πάντοτε ἀποτέλεσμα τῆς ὑπομονῆς, τῆς ἐργασίας καὶ τῆς οἰκονομίας, ὅσοι δὲ νομίζουσιν ἄλλως, θὰ πεισθῶσι περὶ τοῦ σφάλματός των, ὅταν εἶνε πλέον πολὺ ἀργὰ πρὸς διόρθωσιν.

Κατὰ τὴν βόρειον Κίναν οἱ ἄνθρωποι ἀναμιγνύουσι τὸν καπνὸν διὰ σιγάρα μὲ ἀρσενικόν· λέγεται δὲ ὅτι οἱ καπνίζοντες τοιοῦτον καπνὸν ἔχουσι παρειὰς ἐρυθρὰς ὡς ρόδον καὶ δυνατοὺς πνεύμονας. Ἐκ τούτου πολλοὶ ἐνόμισαν, ὅτι ἡ φθίσις δύναται νὰ θεραπευθῇ διὰ τῆς χρήσεως τοῦ ἀρσενικοῦ. Ἀλλὰ ὑπάρχουσι πολλοὶ περισσότεροι ἄνθρωποι ἔχοντες ἐρυθρὰς παρειὰς καὶ δυνατοὺς πνεύμονας χωρὶς νὰ καπνίζωσιν ἀρσενικόν. Πρὸς δὲ ἅμα τις συνειθίσῃ νὰ μεταχειρίζηται τὸ δηλητήριον τοῦτο ἢ πρέπει νὰ ἐξακολουθῇ μεταχειριζόμενος αὐτὸ πάντοτε ἢ ἀποθνήσκει.

Καὶ αὐτὴ τῶν χρημάτων ἡ ἐπιθυμία, ἡ φιλαργυρία, ἀποφαίνεται ὁ Γάλλος φιλόσοφος Ἑλβέτιος, πληροῖ τὸ ἦθος ζωῆς, ἡ δὲ τῆς ἐπιθυμίας ταύτης ἀμβλύτης συνεπάγεται τὸν μαρασμὸν καὶ τὸν θάνατον τῆς πολιτείας.

Ὁ αὐτὸς Γάλλος φιλόσοφος Ἑλβέτιος λέγει ὅτι: εἰς τὴν μᾶλλον ἢ ἧττον ζωηρὰν τῆς δύῃς ἐπιθυμίαν ὀφείλει ἕκαστος τὴν πρόοδον αὐτοῦ.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς ἔξοχος παιδαγωγὸς ἀποφαίνεται ὅτι τὰ παιδία δὲν δύνανται νὰ μορφωθῶσι κατ' οἶκον. Οἱ παῖδες παιδεύουσιν ἀλλήλους ἐν τῷ σχολείῳ καὶ ἀποβάλλουσιν οὕτω πολλὰ ἐλαττώματα καὶ κακίας. Οὐδεὶς παῖς δύναται νὰ ὑπομείνῃ ἐπ μακρὸν τὰ σκώμματα καὶ τὴν καταφρόνησιν τῶν ὁμηλίκων, ἑταίρων καὶ συμφοιτητῶν τοῦ, διὸ καὶ διορθοῖ ἑαυτόν. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἑλβετίου ὁ παῖς οὐδέποτε σχεδὸν ὀφείλει νὰ μένῃ ἐν τῷ πατρικῷ οἴκῳ.

Μόνη ἡ δημοσία ἐκπαίδευσις συμπεραίνει ὁ Ἑλβέτιος δύναται νὰ κατασκευάσῃ καλοὺς πατριώτας, τὸ μόνον δὲ πάθος τοιούτου πολίτου ὀφείλει νὰ εἶνε τὸ ὑπὲρ τῶν νόμων καὶ τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ μανθάνωσι νὰ κολυμβῶσι καὶ διὰ τοὺς ἑαυτούς των καὶ διὰ τοὺς ἄλλους. Τὸ κολύμβημα εἶνε ἡ ὑγιεινοτέρα ἄσκησις πολλάκις δὲ δίδεται εὐκαιρία πρὸς τοὺς γνωρίζοντας αὐτὸ νὰ φανῶσι χρήσιμοι πρὸς τοὺς ὁμοίους των.

Οἱ ὁδόντες πρέπει νὰ πλύνωνται καλῶς ἑκάστην πρωΐαν διὰ σάπωνος καὶ νὰ τρίβωνται διὰ μιᾶς ψήκτρας, ἵνα ἐξουδετερωθῶσι καὶ ἀφαιρεθῶσι τὰ κατὰ τὴν νύκτα σχηματισθέντα ὀξέα. Ὅσοι ἄνθρωποι ἔχουν τὴν ἕξιν νὰ πλύνωσι τοὺς ὀδόντας των πάντοτε μετὰ τὸ φαγητὸν εἶνε βέβαιοι ὅτι θὰ ἔχουσιν καλοὺς ὀδόντας μέχρι βαθέος γήρατος.

Ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ καταστήσῃ ἑαυτὸν μισητὸν ἂς ἀρχίσῃ νὰ πωλῇ ἐξυπνάδες καὶ νὰ εἶνε δηκτικός Δὲν θὰ παρέλθῃ πολὺς χρόνος καὶ θὰ ἴδῃ πάντας τοὺς φίλους του νὰ τὸν ἀποφεύγωσι.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

Λύσεις τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ αἰνιγμάτων εἶναι αἱ ἑξῆς:

τοῦ 1ου — Ἀρχίλοχος (Ἀρχὴ—Λόχος).
τοῦ 2ου — Ἡ συνείδησις.
τοῦ 3ου — Χημεία (Χ—Μ—Α).

Τὰ λύσεις τύπου ἔστειλαν οἱ ἑξῆς:

Ὁ Ἰτάγκας καὶ ἡ Νίτσα, Εὐάγγελος Ἠλιάδης, Ἐπ. Χαραλάμπους, τὰ δέκα σουτζούκια, Ε. Β Ριτζιᾶς, Μις Τούλα, Τιτίκα ὁδοῦ Λυσικράτους, Βασίλ. Χ Γιαννακόπουλος. Ἀληθεμόνητος πεθοῦσα Εὐαγγελιστρίας, Ἀθ Παπαθεοδώσου, ὁ Καράμπουλὴς ("Οταν εἶναι καλαὶ τὰς δεχόμεθα), Μορτης Ἁγίου Ι. Ζάννος (δυσνόητα), Μῆτσος Δρίβας (ἐὲν τὰ ἔχομεν).

Τὰ δῶρα λαμβάνουσι διὰ κλήρου ἐκ μὲν τῶν Ἀθηνῶν ἡ Τιτίκα ὁδοῦ Λυσικράτους (Βασίλισσα Χρυσοῦ), ἐκ δὲ τῶν Ἐπαρχιῶν ὁ ἐκ Τριπόλεως κ Ε. Β. Ριτζιᾶς (Ὁ κ. Προέδρος.

Σήμερον προτείνονται πρὸς λύσιν τὰ ἑξῆς:

1ον. — Ποία λέξις, ἂν καὶ ἀρχεται ἀπὸ υ, ψιλοῦται;

2ον. — Γυνὴ εἶμαι φοβερὰ
Φαρμακεύτρια καὶ μόγος.
Ἄλλο ζῶ μέσ' τὰ νερὰ
Ἂν μέ θεωρήσῃς ἄλλως.

Η Ν

3ον. — — —
ταν

Δῶρα θὰ δοθοῦν διὰ κλήρου βιβλία, ἓν διὰ τοὺς λύτας τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἓν διὰ τοὺς λύτας τῶν ἐπαρχιῶν. Τῆς κληρώσεως μετέχουσι οἱ σωστὰ λύσαντες τοὐλάχιστον δύο ἐκ τῶν λύσεων.

Οὐδεμία λύσις εἶνε δεκτὴ, ἂν δὲν φέρῃ ἐπικεκολλημένον ἐπὶ τοῦ φακέλλου τὸ κάτωθεν τῶν σελίδων 4ης καὶ 5ης τετραγωνίδιον, τὸ φέρον τὸν αὔξοντα ἀριθμὸν τοῦ φύλλου.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΛΕΥΚΩΜΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

«ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ» ΚΑΙ «ΕΣΤΙΑΣ»

Μὲ 24 δραχμὰς διδομέναις ἀντὶ 50 λεπτὰ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, ἀποκτᾶτε τὸ πολυτελέστερον κόσμημα αἰθουσῶν καὶ γραφείων.

ΑΘΗΝΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙ
30 ΜΕ ΠΕΝΤΑΡΑΙΣ 30
γίνεσθε συνδρομηταὶ δι' ἕνα μῆνα εἰς τὴν πρωϊνὴν
ΑΚΡΟΠΟΛΙΝ

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα Λεπ. 10

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐσωτερικοῦ Ἔτησια δρ. 5. — Ἑξάμηνος δρ. 3
Ἐξωτερικοῦ » φρ. 8 — » φρ. 4

Ο ΑΡΧΙΨΕΥΤΗΣ

Η ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΤΟΥ ΒΑΡΩΝΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

τόσον εὔθυμον ὥστε ἐνεθυμήθην καὶ ἤρχισα νὰ ἄδω παλαιόν τι ἆσμα τὸ ὁποῖον εἶχον μάθει κατὰ τὴν παιδικήν μου ἡλικίαν. Οἱ φθόγγοι τῆς φωνῆς μου ἦσαν, ὡς φαίνεται, τόσον δυνατοὶ ὥστε οἱ ἀετοί, ἀφυπνισθέντες αἴφνης καὶ μὴ γνωρίζοντες τί συμβαίνει, κατετρόμαξαν καὶ, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῶν κυνηγῶν, τὸ ἔβαλαν εἰς τὸ πτερὸ φεύγοντες μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Εὐτυχῶς ὅταν πρὸ ὀλίγου τοῖς ἔδωκα τὸ φαγητὸν καὶ τὸ ποτὸν εἶχον στρέψει τὰς κεφαλὰς αὐτῶν πρὸς νοτιοανατολὰς ὥστε ἤδη κατὰ τὴν αἰφνιδίαν φυγήν των ἔλαβον τὴν διεύθυνσιν ταύτην. Ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν εἶδον τὰς Δυτικὰς Νήσους καὶ ὀλίγον βραδύτερον ἔσχον τὴν ἀπερίγραπτον εὐχαρίστησιν νὰ ἴδω τὴν Γηραιὰν Ἀγγλίαν. Κατὰ τὴν ἐπιστροφήν μου δὲν ἔδωκα κάμμιαν προσοχὴν εἰς τὰς θαλάσσας ἢ τὰς νήσους ἄνωθεν τῶν ὁποίων διηρχόμην.

Οἱ ἀετοί μου ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζον πρὸς τὴν ξηρὰν ἐπὶ τοσοῦτον κατήρχοντο χαμηλότερα διὰ νὰ καθίσωσι, ὡς ὑπέθετον ἐπὶ τῶν ὀρέων τῆς Οὐαλλίας. Ἀλλ' ὅταν ἔφθασαν εἰς ἀπόστασιν ἑξήκοντα περίπου πήχεων ἀπ' αὐτῶν δύο πυροβόλα πλήρη σφαιριδίων ἐρρίφθησαν κατ' αὐτῶν καὶ ἡ μὲν πρώτη βολὴ κατετρύπησε τὸν ἐκ τῆς ὀσφύος μου κρεμάμενον ἀσκὸν καὶ μὲ ἐστέρησε τοῦ ἐν αὐτῷ οἴνου, ἡ δὲ δευτέρα ἐπιτυχοῦσα τὸν πρῶτον ἀετὸν ἐπὶ τοῦ θώρακος τὸν ἐφόνευσε.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐκεῖνος φονευθεὶς ἔπιπτεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὁ ἰδικός μου, ὅστις δὲν εἶχε πάθει κάμμίαν βλάβην ἀπέπτη διασχίζων τὸ κενὸν ὡς ἀστραπή.

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο μὲ κατετρόμαξε καὶ ἤρχισα σοβαρῶς νὰ σκέπτωμαι ὅτι δὲν θὰ κατορθώσω νὰ ἐκφύγω ζῶν ἐκ τοῦ τραχήλου τοῦ ἀετοῦ μου ὅταν λαβὼν καὶ πάλιν θάρρος ἐστράφην καὶ ἐθεώρησα πρὸς τὴν γῆν Καὶ, ὦ τῆς χαρᾶς μου! Εἶδον ὅτι ὁ ἀετός μου διηυθύνετο κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν παλαιὸν πύργον ἐκ τοῦ ὁποίου μὲ εἶχε παραλάβει ἐπὶ τοῦ τραχήλου του τὴν πρωΐαν τῆς προηγουμένης ἡμέρας. Ἅμα ἐκεῖνος ἐπάτησεν ἐπὶ τοῦ πύργου ἐξεπέζευσα καὶ ἐγὼ ἀμέσως ἐκ τοῦ τραχήλου του θεωρῶν ἐμαυτὸν εὐτυχῆ διότι ἐπέστρεφα καὶ πάλιν εἰς τὸν κόσμον τοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ ἀετὸς μὲ ἀφῆκε καὶ ἔφυγε μετ' ὀλίγον, ἐγὼ δὲ ἐκάθισα ἐπὶ τοῦ πύργου ἵνα συνέλθω ἐκ τῶν συγκινήσεών μου καὶ τὸ κατώρθωσα ἐντὸς ὀλίγων μόνον ὡρῶν! Ἀμέσως κατόπιν ἐπεσκέφθην τοὺς φίλους μου καὶ διηγήθην πρὸς αὐτοὺς τὰ γεγονότα ταῦτα, τὰ ὁποῖα τοὺς ἐξέπληξαν μεγάλως καὶ τοὺς ἔκαμαν νὰ μοῦ ἐκφράσωσι τὰ θερμὰ αὐτῶν συγχαρητήρια διὰ τὴν σωτηρίαν μου καὶ τὴν χαράν των διότι ἤμουν ἤδη μετ' αὐτῶν ἵνα διέλθωμεν τὴν ἑσπέραν ὡς τὴν διερχόμεθα ἤδη ὁμοῦ πάντων τῶν παρευρισκομένων ἐχόντων ἀκράδαντον πεποίθησιν εἰς τὴν φιλαλήθειαν καὶ τὸ θάρρος μου καὶ συγχαιρόντων με δι' αὐτάς μου τὰς δύο κυριωτέρας ἀρετάς.

Τέλος τοῦ α. τόμου

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Εἰς τὸν 6'. τόμον

Οὐδεὶς θὰ ἀντείπῃ εἰς τὸ ὅτι ὁ Βαρῶνος Μυγχάουζεν παρέσχε μεγίστας ἐκδουλεύσεις εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον. Αἱ μυριάδες τῶν ἐνδόξων περιηγητῶν ὑπῆρξαν τόσον πολλαὶ ὥστε ἐπῆλθεν ἡ ἀνάγκη νὰ ἀναφανῶσιν οἱ Γούλιβερ ἵνα δυνηθῶσι νὰ τοὺς ὑπερτερήσωσι. Ἂν ὁ βαρῶνος δὲ Τὸτ εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἐκπυρσοκροτήσῃ ἐν γιγαντῶδες τηλεβόλον ὁ βαρῶνος Μυγχάουζεν ἐκολύμβησε πέραν τοῦ πορθμοῦ φέρων αὐτό!

Ὅταν οἱ περιηγηταὶ τείνωσι νὰ καθιστῶσι τοὺς ἰδίους ἑαυτοὺς τῶν ἥρωας τῶν περιγραφῶν των ὀφείλουσι νὰ γνωρίζωσιν ὅτι δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ ἄλλος ἔχων τὴν φιλοδοξίαν καὶ τὴν δύναμιν νὰ τοὺς ὑπερτερήσῃ. Ὀφείλουσι νὰ γνωρίζωσιν ὅτι δυνατὸν νὰ συμβῇ νὰ ἡττηθῶσιν ὑπὸ ἄλλου τινὸς ἐξακουστοῦ Μυγχάουζεν, καὶ νὰ εὑρεθῶσιν οὕτω κατησχυμένοι δι' αὐτό Καὶ ἀληθῶς ποῖος Πανταγρούελ, Γαργανδούας, πλοίαρχος Λεμουὲ ἢ δὲ Τὸτ δύναται νὰ συναγωνισθῇ μετὰ τοῦ ἡμετέρου Βαρώνου εἰς τὸ εἶδος τοῦ τῆς δόξης; Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν παροῦσαν ἐποχὴν ἡ περιεργεια ὅλων ἡμῶν περιστέφεται κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἀφρικῆς θὰ εἶνε ὠφέλιμον νὰ ἔχωμεν τὴν περιγραφὴν τῶν περιπετιῶν τοῦ Μυγχάουζεν εἰς τὰ ἐνδότερα αὐτῆς πρὶν νὰ λάβωμεν ἄλλας περὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Ἠπείρου ταύτης πληροφορίας, ἐπὶ τοσούτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον οὗτος ἀγωνίζεται, προφανῶς, ἵνα συμμορφώσῃ καὶ τὸν ἑαυτόν του καὸ τὰ ἀνδραγαθήματά του μετὰ τοῦ διέποντος δύεποχὴν μαι πν ύματος, καὶ ἀφηγεῖται μόνον ὅ,τι τὴν ναται νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀκροατῶν αὐτοῦ.

Ὁ βαρῶνος ἐφωδιάζεται μὲ οἰνοκάρπους καὶ ροζμπηφοκάρπους.

(Σημειωτέον ὅτι ὁ βαρῶνος παρίσταται διηγούμενος καὶ ὄχι συγγράφων.)

Δὲν λέγω ὅτι ὁ βαρῶνος προτίθεται διὰ τῶν ἀκολούθων ἀφηγήσεών του νὰ σατυρίσῃ πολιτικά τινα ζητήματα. Ὄχι, ἀλλὰ καὶ ἂν ὁ ἀγνώστης νομίσῃ τοιοῦτον τι ἡμεῖς τί πταίομεν;

Ἂν ὁ Βαρῶνος συναντήσῃ ἀποστολὴν τινα πλοίων ἀνηκόντων εἰς τοὺς μαύρους, μεταφερόντων δὲ λευκοὺς δούλους ἵνα ἐργάζωνται εἰς τὰς φυτείας αὐτῶν τὰς εὑρισκομένας εἰς τὰ ψυχρότερα κλίματα τῆς Ἀφρικῆς, πρέπει μὲ τοῦτο νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὑπαινίσσεται τὸ ἀνθρωπεμπόριον; Καὶ ἐννοεῖ νὰ ὑποδείξῃ ὅτι, καὶ ἐν ᾗ περιπτώσει οἱ μαῦροι μετήρχοντο τὸ ἀνθρωπεμπόριον τῶν λευκῶν, θὰ εἶχον μέγα δίκαιον, ὁ ὅτι ἡ ἀντεκδίκησις εἶνε θεῖος νόμος! Ἂν ἐδικαιούμεθα νὰ νομίσωμεν τοῦτο ὡς κρίσιν περὶ οἵου δήποτε συγχρόνου ἐμπορικοῦ ἢ πολιτικοῦ ζητήματος θὰ ὑπεκύπτομεν εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ νὰ φανταζώμεθα ὅτι ὑποκρύπτωνται ἴσως, πολιτικαὶ ἰδέαι ἐν πάσῃ σελίδι καὶ φράσει τοῦ κειμένου. Ἀφίεται ἐν τούτοις εἰς τὸν ἀναγνώστην νὰ κρίνῃ ἂν εἶνε ἢ δὲν εἶνε αὕτη ἡ πρόθεσις τοῦ βαρώνου

Δὲν ἀνεφάνησαν μόνον θαυμάσιοι περιηγηταὶ εἰς τὸν ἀχρεῖον τοῦτον κόσμον, ἀνεφάνησαν καὶ σπληνικοὶ καὶ αὐτοὶ οὔτε ὀλίγοι οὔτε ἄσημοι. Εἶνε λοιπὸν λυπηρὸν ὅτι ὁ βαρῶνος δὲν ἐπεχείρησε νὰ τοὺς ὑπερβῇ καὶ εἰς τὸν κλάδον τοῦτον τῆς ψευδολογίας!

Ποῖος δύναται ν' ἀναγνώσῃ τὰ ταξείδια τοῦ Μανιταροσμία, ὡς τὸν ὀνομάζει ὁ κριτικὸς Στέρν, χωρὶς νὰ θαυμάσῃ; Φαντασθῆτε ἄνθρωπον καταγόμενον ἐκ τῆς βορείου Σκωτίας, περιηγούμενον δέ τινα ἐκτῶν ὡραιοτέρων χωρῶν τῆς Εὐρώπης καὶ εὑρίσκοντα πανταχοῦ τὸ ψεκτὸν καὶ νὰ μὴ ἀρέσκεται εἰς τίποτε ἐὸ ὅσων βλέπει καὶ διότι τίποτε δὲν δύναται νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ Συνεπῶς μοῦ φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ εἴμεθα ἐπιεικέστεροι εἰς τὴν περιοδείαν τὰς Εὐρίδας καὶ ἴσως καὶ εἰς τὴν περιοδείαν τοῦ κ. Τουΐσου ἀνὰ τὴν Ἰρλανδίαν. Ὁ λεξικογράφος διδάκτωρ Ἰζῶνσον (*) ὅστις ἔζησεν εἰς τὸ δαψιλὸν φῶς τῶν εὐηλίων ἡμερῶν τοῦ Λονδίνου (!!!) θὰ εἶχε περισσότερον δίκαιον νὰ γίνῃ εὐερέθιστος καὶ σπληνικὸς εἰς τὰς μελαγχολικὰς καὶ ψυχρὰς χώρας τῶν Εὐρι δῶν (!!!)

Ἐν τῷ ἀκολούθῳ ποιήματι ὁ βαρῶνος φιλοσοφεῖ ἐνίοτε. Ἡ περιγραφὴ αὐτοῦ περὶ τῆς γλώσσης τῶν κατοίκων τῆς κεντρῴας Ἀφρικῆς καὶ ἡ ἀναλογία αὐτῆς πρὸς τὴν γλῶσσαν τῶν κατοίκων τῆς Σελήνης, ἀ-

(*) Ὁ μέγας λεξικογράφος, λογογράφος καὶ φιλόσοφος διδάκτωρ Ἰζῶνσον φημίζεται διὰ τὴν ἐκκεντρικότητα καὶ ἔξοχον σπληνικότητά του